

RECULL DE PREMSA

28/11/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
28/11/13	UN MOMENT DE CANVI QUE TAMBÉ ÉS D'OPORTUNITAT. Periodistes i experts debaten sobre com entomar els canvis que l'era digital ha comportat en el periodisme / ARA	6	2
28/11/13	Prensa Periodistes i xarxes socials, una relació difícil / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	8	1
28/11/13	Periodistes i xarxes socials; una relació difícil / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	9	1
28/11/13	EL CES CRITICA LA ¿IMPRECISIÓN" DE LA LEY DE COLEGIOS PROFESIONALES / EL ECONOMISTA	10	1
28/11/13	COMPETENCIA PIDE SUPRIMIR LA COLEGIACIÓN PARA QUIEN TRABAJE CON LA ADMINISTRACIÓN / CINCO DIAS	11	1
28/11/13	LA CNMC CRITICA LAS CUOTAS EN LA COLEGIACIÓN / EXPANSION	12	1
28/11/13	ELS COL·LEGIS DE PERIODISTES DEMANEN DE CREAR UN CONSELL / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	13	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
28/11/13	ELS TRES ANYS D'HISTÒRIA DE L'ARA EN 15 DATES CLAU / ARA	15	1
28/11/13	LES 4 GARANTIES DE FUTUR PER AL PERIODISME / ARA	16	2
28/11/13	STEPHEN DUNBAR-JONHSON"EL VELL PERIODISME ÉS ARA TAN RELLEVANT O MÉS QUE ABANS" / ARA	18	1
28/11/13	SÓN SNOWDEN O MANNING EL FUTUR DEL PERIODISME D'INVESTIGACIÓ? / ARA	19	2
28/11/13	L'APOTEOSI DEL PERIODISME, PER JOAN M. TRESSERRAS / ARA	21	1
28/11/13	INTERIOR CORRIGE LA LEY FERNÁNDEZ' TRAS LAS CRÍTICAS POLÍTICAS Y SOCIALES / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	22	1
28/11/13	LA LLEI JA PERMET AL PP VALENCIÀ TANCAR RTVV QUAN VULGUI / ARA	23	1
28/11/13	EL PPC PIDE LA DESAPARICIÓN DE CONSEJO AUDIOVISUAL Y DEFIENDE A INTERECONOMIA / LA GACETA DE LOS NEGOCIOS	24	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
28/11/13	FONTDEVILA: «L'IMPORTANT ÉS DESOBEIR» / REGIO 7	25	1
28/11/13	PERIODISMO TRANSMEDIA / LA RAZON	26	1
28/11/13	IMPRESANTABLE CAZA DE BRUJAS EN CATALUÑA / ABC (EDICION NACIONAL)	27	1
28/11/13	PP Y CIUDADANOS PIDEN SUPRIMIR EL CONSEJO AUDIOVISUAL POR «CENSOR» / ABC (EDICION NACIONAL)	28	1
28/11/13	EL PP REMATA CANAL 9 / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	29	1
28/11/13	FOTOPERIODISTES ALEVINS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	30	1
28/11/13	EL PP APROVA AL PARLAMENT VALENCIÀ EL TANCAMENT DE RTVV / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	31	1
28/11/13	'EN PORTADA' APUESTA POR LA RED / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	32	1
28/11/13	ANTONIO FERNÁNDEZ ARIAS, GRAN PROFESIONAL DE LA RADIO MUSICAL / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	33	1
28/11/13	LAS CORTES VALENCIANAS CERTIFICAN EL CIERRE DE CANAL 9 TRAS 24 AÑOS / ABC (EDICION NACIONAL)	34	1
28/11/13	EL PP VALENCIANO APRUEBA LA LIQUIDACIÓN DE RTVV Y SE DISPONE A CORTAR LA SEÑAL / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	35	1
28/11/13	VIVENDI SE ESCINDE EN DOS Y SE CENTRA EN MEDIOS / EXPANSION	36	1
28/11/13	L'Opinió, UN DIARI ENTUSIASTA I COMPROMÈS / ARA	37	1
28/11/13	LLÀGRIMES D'IMPOTÈNCIA ENTRE ELS TREBALLADORS / EL PUNT AVUI	38	1
28/11/13	LA PLANTILLA DE RTVE CAMBIA SU VOTO Y SALVA EL CONVENIO COLECTIVO / ABC (EDICION NACIONAL)	39	1
28/11/13	COMUNICAR / EL PAIS (ED. CATALUNYA) QUADERN	40	1
28/11/13	PRESIÓN DEL CAC PARA MULTAR A 13TV E INTERECONOMÍA / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	41	1
28/11/13	EL PRIMER NÚMERO DE «LA NUEVA CRÓNICA» VE HOY LA LUZ EN LEÓN / ABC (EDICION NACIONAL)	42	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
28/11/13	A VEURE A QUI LI TOCA EL REBRE AQUEST COP / ARA	43	1
28/11/13	RTVE APROVA PER F EL CONVENI AMB RETALLADES / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	44	1
28/11/13	EL PP PIDE QUE DESAPAREZCA EL CONSEJO AUDIOVISUAL CATALÁN POR CENSOR / LA RAZON	45	1
28/11/13	'EL PAÍS' Y LA INTELIGENCIA QUE NECESITA ESPAÑA / CINCO DIAS	46	1
28/11/13	LOPPACHER VOL MULTES PER A INTERECONOMÍA I 13TV / ARA	47	1
28/11/13	CAMACHO PIDE LA DESAPARICIÓN DEL CAC Y DEFIENDE A INTERECONOMÍA / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	48	1
28/11/13	NOKIA PRESENTA SU SERVICIO MIX RADIO / LA RAZON	49	1

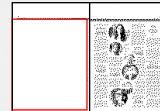

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Aniversari Tres anys de periodisme

Un moment de canvi que també és d'oportunitat

Periodistes i experts debaten sobre com entomar els canvis que l'era digital ha comportat en el periodisme

01

ANA PASTOR

PERIODISTA. PRESENTADORA
D'“EL OBJETIVO”, A LA SEXTA

“Hem de demostrar que estem més a prop dels ciutadans que dels polítics”

1 La irrupció de les xarxes socials. La televisió va trigar 50 anys a poder arribar a tot arreu, mentre que un tuit amb informació pot crear el món sencer en mig segon. D'aquesta manera, el poder té més complicat exercir el control i els intents de censura.

2 El repte a Espanya seria estar a l'altura del que la societat ens demana. Hem de demostrar que estem més a prop dels ciutadans que dels polítics. I alguna cosa hem fet malament si la percepció social no és aquesta. El repte és difícil, però no és impossible. Hem de fer periodisme per als ciutadans.

02

PAUL GEDDIS

EDITOR DE “VICE” A ESPANYA

“Cal tenir molt clara la diferència entre ser breu i ser superficial”

1 Internet ha canviat la manera de consumir informació. I des dels mitjans, la manera de comunicar informació a través d'internet també cal reformular-la. Sobretot hem de canviar la idea que només perquè un text tingui 5.000 paraules no significa que sigui millor o més seriós que un de 500. La feina del periodista digital consisteix a poder comunicar efectivament a través d'aquest mitjà, i això a internet suposa certa economia. Dit això, els atributs importants del periodista segueixen sent els

Les preguntes

1. Quin és el canvi més substancial que ha viscut el periodisme en l'última dècada?

2. Quin és el repte principal al qual s'enfronta en el futur immediat?

mateixos: ser rigorós, estar informat i arribar a una conclusió pròpia a través d'una investigació. Cal tenir molt clara la diferència entre ser breu i ser superficial.

2 Vivim un cicle de notícies accelerat, amb molta pressa per respondre-hi i poc pressupost per fer-ho. El repte per al periodista és adaptar-se a aquest ritme sense comprometre la integritat periodística. I per als editors, no fer les coses només pensant en el trànsit fàcil cap a la web, o tractar temes per sobre com de ia abans, sinó apostar per bones històries, ben fetes. Si no es fa així, tots els mitjans acabaran sent com el MailOnline. Que no seria només el final del periodisme, sinó també de la civilització.

03

BERTRAND PECQUERIE

DIRECTOR GENERAL
DE LA GLOBAL
EDITORS NETWORK
(ASSOCIACIÓ GLOBAL DE
DIRECTORS DE DIARI)

“El ‘big data’ i l’open data’ són continents que cal descobrir”

1 En deu anys hem passat de la “web primer” al “mòbil primer” i s'han inventat un gran nombre de noves plataformes de distribució d'informació, especialment les tauletes i els *smartphones*. El periodista ja no sap per a quina plataforma ha d'escriure, està dividit entre el tuit de 140 caràcters i l'*slow journalism* [periodisme de cocció lenta], que pot arribar a fer uns quants milers de paraules...

2 Només un exemple: avui al món hi ha 2.000 periodistes de dades i sens dubte seran 50.000 l'any 2020. El *big data* i l'*open data* són nous continents que cal descobrir, com l'Antàrtida! Els periodistes de dades revolucionaran la investigació i la visualització, dos dominis clau del periodisme tradicional.

04

ÀNGELS BARCELÓ

DIRECTORA D'“HORA 25” A LA SER

“No pot ser que el periodisme sigui una de les professions menys valorades”

1 El canvi més substancial és el provocat per la crisi: precarització, desaparició de mitjans, acomiadaments... Els polítics i la societat han acabat pensant que els periodistes no són necessaris. Pels primers, perquè son incòmodes si no els poden influir; pels segons, perquè mai han acabat d'assumir el paper de la premsa en democràcia. I perquè alguns mitjans, com la televisió, han banalitzat la nostra professió fins a límits preocupants. A això s'hi afegeixen una bona part de les empreses editores, que davant la crisi han anat retallant en detri-

02

03

07

06

veure-ho i explicar-ho. Convertir-nos en imprescindibles per a la gent i incòmodes amb el poder.

05

JOSHUA BENTON

DIRECTOR DEL NIEMEN JOURNALIST LAB, DE LA UNIVERSITAT DE HARVARD

“El principal canvi ha sigut la pèrdua de la situació de monopoli”

Abans, portar les notícies a la gent implicava tenir un equipament car, com una rotativa o una antena de ràdio. Això feia que el nombre de competidors que lluitaven per l'atenció de l'audiència fos raonablement limitat, la qual cosa implicava de retruc que podien carregar preus alts als anunciants i es podien permetre no estar del tot arreglerats amb els interessos de les seves audiències. Això ha canviat amb l'eclosió de la web. El principal canvi ha sigut la pèrdua de la situació de monopoli.

Ara el repte principal és trobar com fer sostenible el periodisme d'alta qualitat en un univers en què els marges de benefici són més baixos, o en alguns casos inexistents. Hi ha molta oferta de mitjans a totes les àrees, però el model de negoci que solia donar suport a una cobertura completa i agressiva del govern més local s'està evaporant. Quines seran les marques digitals que en recolliran el relleu?

06

ANDRÉS RODRÍGUEZ

EDITOR D'ESQUIRE, 'FORBES', 'HARPERS BAZAAR' I 'ROBB REPORT'

“Sense independència econòmica no hi ha periodisme”

Estem confontent l'ofici amb el format. La qüestió digital ha revolucionat el format i ha obligat a una reconversió industrial que algunes empreses encara no digereixen. El periodisme està més viu que mai en la seva funció de mediador entre la notícia i l'audiència, i, per descomptat, en la seva funció de contrapoder. La crisi del paper no té res a veure amb el periodisme. El paper és només un suport; el periodisme i el seu ofici sobreviuran independentment de la plataforma amb la qual es comuniquin. Un paper en blanc no té valor. Un paper imprès pel banc central sí, i se'n diu diners. I un paper amb una exclusivitat podria ser un bon diari. La propaganda també s'imprimeix en paper. Tampoc hem de deixar-nos emborrotar per les immenses i generoses possibilitats d'internet. La possibilitat que els ciutadans emetin missatges no significa que qualsevol pugui fer periodisme.

El repte és la reconversió industrial de les editores. Cal recuperar de manera immediata els beneficis. Sense independència econòmica no hi ha periodisme. Amb la rendibilitat recuperarem llocs de treball. Estem garratibats davant la tecnolo-

01

05

Servei “Els mitjans públics encara són fonamentals”, diu Lorenzo Milá

08

LORENZO MILÁ
CORRESPONSAL DE TVE A WASHINGTON (ESTATS UNITS)

“Cada any surten noves promocions de periodisme amb poc futur”

El canvi més important és internet, més revolucionari fins i tot que la televisió dels anys 50. La xarxa ha multiplicat el soroll i la saturació informativa, està transformant el periodisme i la comunicació i, per tant, també les empreses periodístiques. Tot el procés encara s'ha d'acabar, però cada any surten noves promocions de periodisme i comunicació amb poc futur.

09

JUAN ANTONIO GINER
PRESIDENT DE L'INNOVATION INTERNATIONAL MEDIA CONSULTING GROUP, LONDRES, UK

“Avui el periodisme té més i millors eines que mai”

La millora, expansió i diversificació del periodisme en fons i forma, més enllà dels lectors dels mitjans tradicionals, per arribar a audiències més grans i noves comunitats i xarxes socials. Les noves tecnologies són tecnologies de llibertat i avui el periodisme té més i millors eines que mai,

10

JOSEP MARIA MARTÍ
DEGÀ DEL COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

“El missatge unidireccional s'ha convertit en diàleg”

Probablement la consolidació d'internet i la incursió de les xarxes socials com a canals, no com a

04

amb nous mitjans per als mateixos objectius de sempre: informar de manera veraç i imparcial, explicant què passa i per què passa, i denunciant injustícies per fer possible una societat més lliure i justa.

No confondre la qualitat amb la quantitat. O la precisió amb la velocitat. O les coses amb les idees, l'estètica amb l'ètica. O la forma amb el fons; la veritat amb les aparences; els fets amb les opinions. Tampoc la intel·ligència amb l'estultícia, la veritat amb la propaganda, la informació amb el coneixement i el coneixement amb la saviesa. O els mitjans i les finalitats. Tenim més i millors tecnologies que mai, però també necessitem més sentit crític, més capacitat d'indignació i molta més valentia per fer un periodisme que inquieti, emocionï i faci pensar.

08

mitjans de comunicació, que han globalitzat d'una manera espectacular els circuits de la informació. El missatge unidireccional s'ha convertit en diàleg i conversa amb l'audiència, que ara és més activa i exigent. Les rutines productives de les redaccions també han sofert canvis substancials per adaptar-se a les noves realitats.

Defensar la seva funció i el seu compromís social i trobar nous models de negoci viables, que vindran de braçet de les noves tecnologies, sense perdre l'objectiu de facilitar i garantir l'accés democràtic i universal a la informació. Haurà de fer esforços per garantir la independència crítica i consolidar la seva reputació, i necessitarà adaptar-se a les noves narratives que es fan servir en els formats multicanals.

10

MARIO TASCÓN

DIRECTOR DE LA CONSULTORA PRODIGIOSO VOLCÁN

“Hem de recuperar el paper perdut per la falta de confiança dels ciutadans”

La irrupció d'internet i totes les tecnologies i usos derivats que ha generat. La velocitat de transmissió de la informació s'ha accelerat; la competència per l'atenció dels lectors s'ha multiplicat *n* vegades; la quantitat d'aparells amb accés a la informació i de llocs al món en què un està connectat és immensa. També hi ha més facilitat de connexió, i ha caigut el preu (tot i que hem de tenir present sempre l'esclat digital). Els ciutadans/lectors tenen un poder de comunicació i influència molt superior. Si a això hi afegim la possibilitat de compartir amb altres idees o productes, tens al davant un altre dels eixos del canvi. Els usuaris són ara emissors d'informació (tothom pot consignar un fet amb el mòbil). Han aparegut, a més, noves maneres de narrar, més finesstres per fer-ho, nous sistemes de jerarquització de l'agenda informativa... I tot això en constant evolució, com deia aquella frase tan usada a les conferències, per veritat: quan vam aprendre les respostes, ens van canviar les preguntes.

Tot el que he explicat en el punt anterior és repte. Hem de trobar el paper del periodisme en aquesta nova societat. I renovar el paper que hem perdut per la falta de confiança dels ciutadans en la nostra feina. I això últim no té res a veure amb la tecnologia, però segurament és el més important de cara al futur.

Propostes

Dijous 28.11.2013

FIRES ► CREATIVA, SALÓ DE MANUALITATS

La fira d'oci creatiu desembarca avui a la Farga amb 120 expositors, 700 tallers, desfilades, exposicions i unes conferències dirigides a emprenedors.

De la mitja al 'knitting'

BLANCA ESPACIO
BARCELONA

De 8.000 visitants a més de 22.000. De 80 expositors a 120. D'un grapat d'activitats a 700 tallers, diverses conferències, desfilades i exposicions. De la mitja, el ganxet i el punt de creu al *knitting*, el *patchwork* i l'*scrapbooking*. Són les xifres que acrediten el saló Creativa, una fira de manualitats, labors i belles arts que avui obre la vuitena edició a la Farga de l'Hospitalet, on serà fins diumenge.

Creativa va néixer l'any 2006 com un saló de treballs manuals. Primer en solitari i després, durant tres edicions, compartint espai amb la fira del Hobby, dedicada a les maquetes, els trens elèctrics i els cotxes teledirigits. Una fusió breu, perquè el 2010, l'èxit la va portar a volar en solitari fins a La Farga. «L'oci creatiu està en expansió –explica Inés Moreno, directora de la fira–. Un creixement motivat en gran part per la incorporació de gent jove i per la crisi, que porta moltes persones a reinventar-se i buscar en aquest sector una sortida professional». El saló potencia aquestes aspiracions dels emprenedors a través d'unes conferències que organitza l'Ajuntament de l'Hospitalet i que es faran avui i demà (12.00 i 17.00 hores).

Creativa ha anat canviant amb els anys. Els seus visitants actualment encara són majoria femenina, però cada vegada hi va més públic

AFXIU / ELISENDA PONS

►► Taller de 'trapillo' en l'edició del 2012 del saló Creativa.

masculí i també famílies senceres. «Hi ha homes que fan mitja per desestressar-se», explica Moreno. Les activitats són variadíssimes –desfilada de vestits de paper de Mollerussa, mostra de merceria, exposició de làmpares, trobada de *urban knitting*, o sigui, de persones que fan mitja a la ciutat...– i els tallers reflecteixen les noves tendències sense oblidar els oficis tradicionals. N'hi ha de cistelleria, d'espelmes, de bijuteria i feltre, però abunden els que utilitzen materials reciclats i treballen amb tècniques com el ganxet i el *trapillo*. «Les últimes tendències, que estan tenint molta tirada, són les activitats de costura japonesa, les d'argila polimèrica, la rebosteria creativa i l'*scrapbooking*», resumeix Moreno. ►►

La Farga. Barcelona, 2. L'Hospitalet. De 10.00 a 20.00 hores (diumenge, fins a les 19.00 h). Avui, 7 euros. Resta de dies: 9,50 € (on Tine: 8 €).

La Farga. Barcelona, 2. L'Hospitalet. De 10.00 a 20.00 hores (diumenge, fins a les 19.00 h). Avui, 7 euros. Resta de dies: 9,50 € (on Tine: 8 €).

L' 'scrapbooking', estrella del saló

►► L'*scrapbooking* és una tècnica que consisteix a personalitzar i donar nou valor a les fotografies familiars amb plantilles, tintes, etiquetes, ombrejats i estampats. És una activitat creativa que causa furor i que s'ha convertit en una de les estrelles del saló, que ha programat pràcticament dos centenars de tallers per elaborar àlbums nadalencs, postals, rètols de cuina, punts de llibre, clauers, capsetes i tot el que la imaginació sigui capaç d'idear.

Barcelona

CONFERÈNCIES

Barris Sant Andreu del Palomar 1640-1714, una cruïlla en la història de Catalunya, a càrrec de l'historiador **Manel Martín Pascual**. Can Fabra. Segre, 24. A les 19.30 hores.

Fotografia Joan Fontcuberta tanca el cicle *Moments fascinants de la fotografia: una història en imatges* amb la conferència *Prospectives postfotogràfiques*. La Virreina. La Rambla, 99. 19.00 hores. Gratuït.

Salut Recerca en malalties neurodegeneratives: on som i on anem, amb els doctors **Albert Lladó** i **Eduard Tolosa**. Hospital Clínic. Villarroel, 170. 18.30 hores.

Dona La biblioteca Guinardó commemora el Dia de l'Eliminació de la Violència amb la conferència-taller *Comprendre què és i com afecta les nostres vides el gènere i la violència de gènere*, amb **Victor Jorquera**. Camèlies, 76. 19.00 h.

Teràpies *Flors de Bach per a nens*, amb **Jesús Àngel Agustín** i **Marta Tadeo**. Fnac Diagonal Mar. Diagonal, 3. A les 19.00 hores.

Santa Coloma Trobada amb l'escriptor **Albert Sánchez Piñol**, que comentarà l'obra *Victus*. Can Peixauet. Generalitat, 98. 19.00 h.

L'Hospitalet Catalunya i Espanya al segle XIX: una evolució en paral·lel?, amb **Borja de Riquer**. Centre cultural La Bòbila. Bòbila, 1. 19.00 hores.

Esplugues El periodista **Vicenç Lozano** pronunciarà la conferència *El Vaticà vist per dins*. Residència La Malloia. A les 18.00 hores. 5 euros.

DEBATS

Ateneu Barcelonès **Maria Teresa León**: la memòria dispersa, taula rodona sobre aquesta escriptora de l'exili republicà i esposa de **Rafael Alberti**, amb la participació de la seva filla **Aitana Alberti León** i **Felipe Alcaraz**, entre altres. Canuda, 6. A les 19.30 hores.

Prensa *Periodistes i xarxes socials: una relació difícil*, amb **Matthew Eltringham** i **Juan Luis Sánchez**, moderats per la periodista **Carmen Jané**. CaixaForum. Ferrer i Guàrdia, 6. 19.00 hores. Gratuït.

Islam La Facultat de Geografia acull avui i demà les jornades *Viure l'islam al sud d'Europa*, amb xerrades i debats. Montalegre, 6. De 9.00 a 18.30 h. Gratuït.

EXPOSICIONS

Hipermerc'art La Sala Vinçon inaugura aquesta exposició col·lectiva d'art contemporani d'obres originals en petit format i a la venda. Pg. de Gràcia, 96. 19.30 h.

Sida Inauguració de la 21a edició de la mostra *Art Solidari contra la Sida* a la sala d'exposicions d'UGT. La Rambla, 10. 20.00 hores.

LLIBRES

Mort La doctora **M. Carmen Martínez** presentarà *Palabras que consuelan*, de **Mercè Castro**, escrit al morir el seu fill. El Corte Inglés. Portal de l'Àngel, 19. 19.00 hores.

Sarrià Presentació del llibre *Recull gràfic de Barcelona-Vila de Sarrià (1874-1975)*, de **Jesús Mestre** i **Amèlia Poves**. Casa Orlandai. Jaume Piquet, 23. A les 19.00 hores.

Opinió **Manel Alonso Català** presentarà *Cròniques des de l'infern* a la Casa de València, amb la música de **Rubén Durà**. Còrsega, 335. 20.30 h.

MÚSICA

'Les veus del Monestir' De l'Havana a Barcelona, recital de la soprano **Dania Rodríguez**. Monestir de Pedralbes. 19.00 hores. Gratuït.

TEATRE

Novembre Vaca En aquest cicle, *TRANSformer vaca TRANS XXI*. Centre cívic les Cortes. Dolors Masferrer, 33. 20.00 hores. Gratuït.

Tarragona

MÚSICA

Salou Jam session al Cafè del Far amb **Ivan Sáez**, **Fernando García-Ramos** i **Jorge Varela**. Cala Crancs, 2. 22.00 hores. Gratuït.

Girona

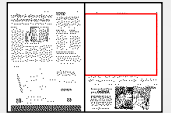
CONFERÈNCIES

Addiccions La psicòloga **Mercè Soms** parlarà sobre *Enganxats al joc: perills i conductes addictives*. Hospital Josep Trueta. Avinguda de França, 21.00 hores. Entrada lliure.

Lleida

CONFERÈNCIES

Dona La violència de gènere i les polítiques per la seva prevenció i erradicació, per **Rosa Amorós**. Biblioteca Pública. Rbla Aragó, 10. 19.00 h.

AGENDA

Per informar d'activitats cal registrar-se a www.lavanguardia.com/agenda

Barcelona Ciutat

Homenatge al compositor rus Aleksandr Serguéievitx. Concert a càrrec de la soprano Zola Marassova, el baríton Andrei Bondarenko i la pianista Dària Peltiaï.

Centre civí Pere Pruna. Ganduxer, 130 (18 hores). Entrada lliure.

Palabras que consuelan. Presentació d'aquest llibre de Mercè Castro en el qual l'autora recull l'experiència viscuda amb la mort del seu fill. Un llibre que parla, de manera intimista, del dol i de com tornar a estimar la vida. El Corte Inglés, Sala Àmbit Cultural. Portal de l'Àngel 19-21 (19 hores). Entrada lliure.

Periodistes i xarxes socials; una relació difícil. Nou debat del Cicle #Futur amb Juan Luis Sánchez, sots-director d'eldiario.es, i Matthew Eltringham, editor del BBC College of Journalism. CaixaForum Barcelona. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 (19 hores). Gratuït.

Presentació novel·la 'Quart minvant'. Un projecte col·lectiu que neix d'un grup de persones amb ganes d'experimentar amb la creació literària. Centre civí Casa Sagnier. Brusi 51-61 (19.30 hores). Entrada lliure.

Carmen Amaya. Presentació del llibre amb els seus autors Montse Madrideros i David Pérez Merinero, l'escritor Juan Marsé i la ballaora Antonia Santiago, *la Chana*. Llibreria Alibri. Balmes, 26 (19.30 hores). Entrada lliure.

Del patí descobert al cel obert? La independència a Europa. Debat sobre l'esquema autonòmic de Catalunya i el seu possible nou marc legal. Ateneu Barcelonès. Canuda, 6 (19.30 hores). Entrada lliure.

Arquitectura, oficio, indústria, realidad... ¿Reset? Espai d'intercanvi d'opinions i visions que recull inquietuds del sector de l'arquitectura. Roca Barcelona Gallery. Joan Güell, 211-213. (19.30 hores). Gratuït.

Cicle Joves & Clàssica. El pianista japonès Tomoaki Yoshida (Sapporo, 1983) ofereix un concert amb obres

'MARRY ME A LITTLE'
Teatre Lliure de Montjuïc
(Espai Lliure)
Fins al 22 de desembre
www.teatrelliure.com

La música de Stephen Sondheim torna a sonar a Barcelona gràcies al petit musical 'Marry me a little', una obra íntima que parla sobre la dificultat de trobar algú amb qui compartir la vida i que va ser creada per Sondheim a partir de 16 temes que va descartar per a musicals com 'Company', 'Follies' o 'A little night music'.

El Sondheim més íntim

JUSTO BARRANCO
Barcelona

Un musical molt petit. Íntim. Tant, que només té dos intèrprets. Dos actors-cantants -Mone Teruel i Toni Viñals- que, a més, tot i trobar-se sempre al costat a l'escenari, mai no perceben la presència de l'altre en aquesta obra sobre la dificultat de trobar algú per compartir la vida. Una obra titulada *Marry me a little* (Casa't una mica amb mi) que es representa a l'Espai Lliure del Lliure de Montjuïc fins al 22 de desembre i que va ser creada pel gran, l'enorme Stephen Sondheim el 1980 i que després l'ha revisitat en diverses ocasions, canviant alguns dels temes.

Precisament, en la seva darrera versió, representada al circuit Off-Broadway el 2012, la va veure el director d'escena Toni Martín (Premià de Mar, 1970), i va pensar que l'havia de muntar a Barcelona. I que podia arriscar-se: només necessitava dos actors -que, així sí, cantessin molt bé- i un pianista. Així doncs va parlar amb Xavi Torras -ara director musical i pianista de *Marry me a little*- i es van embarcar en aquest projecte que, diu Martín, ha partit de la versió original de Sondheim encara que hi han afegit un tema de l'última revisió, *If you can find me, I'm here*, que, com la resta dels 16 que componen l'obra, són creacions que Sondheim, autor de *Company*, *Follies* o

MAY-ZIRCUS

A little night music, va descartar per a la versió final d'aquests musicals. "Quan veus que això és el material descartat entens quin gran creador és: són temes meravellosos", diu Martín. Cançons "d'amor, de desamor, de la necessitat de sentir-se guapo, de sentir-se bé" que són una unitat de sentit en si mateixes però que, sumades en aquesta obra, ofe-

Mone Teruel i Toni Viñals en una escena de *Marry me a little*, a l'Espai Lliure

reixen un nou sentit global sense necessitat de teixit argumental. Cançons que, tocant molts estils, des del blues fins al musical dels cinquanta, parlen, diu, de la solitud que s'instal·la en aquest món tan trepidant, de la dificultat de trobar parella "encara que potser la tens al costat, un tema que al Nova York dels 80 era important però que ara és molt més rellevant".

de Müssorgski, Mompou i Bartók. SGAE. Passeig de Colom, 6 (19.30 hores). 5 euros.

Documental 'El somni dels herois'. Projectió d'aquest documental sobre la militància política anticapitalista d'esquerra als anys 60-70 i col·loqui amb Miren Etxezarreta sobre la transició. Cinemes Girona. Girona, 175 (20 hores). 6,5 euros.

Concert homenatge a Celestí Sadurní. Amb motiu del 150è aniversari del naixement de Celestí Sadurní s'interpreten obres de Rodoreda, Sadurní i altres compositors. Gratuït. Conservatori Municipal de Música de Barcelona. Bruc, 112 (20 hores).

Dijous Blues amb Bob Seeley. Concert del pianista de Detroit, un dels representants més importants i veterans del boogie woogie. Casa Golferichs. Gran Via, 491 (20 hores). Gratuït amb reserva prèvia.

Todo es tan relámpago. Tributo al poeta xilè Gonzalo Rojas amb motiu de l'exposició *Lletres de Xile*. Casa Amèrica Catalunya. Còrsega, 299 (20 hores). Gratuït.

Mostra Internacional Films de Dones. Projectió de quatre títols de la 21a edició d'aquest cicle dins del programa *Algunes perles de la mostra*. Cinemes Boliche. Diagonal, 508 (20 hores). Entrada gratuïta.

Solos Ara. Laila Tafur, Eulàlia Bergadà i Judith Argomaniz presenten tres peces curtes, dos solos i un duet, dins del cicle *Dansa Ara*. La Pedrera. Passeig de Gràcia, 92 (20.30 hores). 6 euros.

Girona

GIRONA (Gironès)
Nova dramaturgia catalana: el gran lleu. Taula rodona amb la nova generació de dramaturgs catalans. Hi participen Jordi Casanovas, Josep Maria Miró, Pau Miró, Ivan Morales i Mercè Sarrías. La moderna el periodista Justo Barranco. Sala La Planeta. Passeig Canalejas, 3 (20 hores). Gratuït.

El CES critica la "imprecisión" de la Ley de Colegios Profesionales

Propone acotar en qué casos será obligatoria la colegiación

Lucía Sicre MADRID.

Los requisitos que establece el anteproyecto de Ley de Servicios y Colegios Profesionales para determinar el carácter obligatorio de la colegiación "presentan un grado de amplitud e indeterminación que no debería descartar un mayor desarrollo y concreción".

Así lo establece el dictamen que el Consejo Económico y Social aprobó ayer para valorar la norma en tramitación, una Ley que ya ha despertado reticencias entre sectores como la abogacía o la procura. En este sentido, el dictamen pide tener en cuenta que "se llega a una lista cerrada" de profesiones de colegiación obligatoria, y que "podría haber profesiones o actividades profesionales de las que no está claro que deban ser excluidas".

Otro elemento que resalta el CES es que no queda suficientemente claro en varios de los preceptos normativos si las condiciones establecidas afectan sólo a los colegios de obligada existencia y pertenencia o también a los de carácter voluntario. Así, "en aras de una mayor seguridad jurídica, resulta necesario diferenciar claramente las exigencias o requisitos que deben cumplir unos y otros".

Además, el CES entiende que el establecimiento de un régimen general para la creación de colegios profesionales (sin distinguir entre obligatorios y voluntarios) "podría ser desproporcionado y excesivo". El anteproyecto en su artículo 25 determina que deberán ser creados por Ley y que la petición deberá ir acompañada de una Memoria que justifique los motivos.

Valoración "positiva"

Con todo, el Consejo lanza con su dictamen una apreciación "positiva" en cuanto a la norma como conjunto, sin que ello impida "formular algunas consideraciones sobre determinados aspectos susceptibles de mejora".

Así, el CES "valora positivamente la globalidad del anteproyecto, en la medida que persigue garantizar la libre prestación de servicios profesionales" y "mejorar la regulación del acceso y ejercicio a las actividades profesionales y las profesiones". Todo ello eliminando "trabas injustificadas o desproporcionadas", de acuerdo con la UE.

Competencia pide suprimir la colegiación para quien trabaje con la Administración

CINCO DIAS *Madrid*

La Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (CNMC) considera que habría que suprimir obligatoriamente la colegiación de los profesionales que prestan sus servicios en exclusiva a las Administraciones públicas, entre otras recomendaciones a la Ley de Servicios y Colegios Profesionales.

La CNMC hace una valoración global favorable, ya que entiende que facilitará una regulación favorable a la competencia en un sector que supone casi el 9% del PIB y representa en torno al 6% del empleo total y el 30% del empleo universitario.

No obstante, formula 24 recomendaciones para mejorar la norma, entre ellas, prohibir las cuotas de inscripción para las profesiones que requieren colegiación obligatoria y cambiar la regulación del registro de peritos judiciales para que

sea abierto y no discriminatorio. Asimismo, reclama que se especifiquen las razones de "imperioso interés general" que justifican el establecimiento de restricciones para ejercer profesiones, que cuando se imponga un visado obligatorio su retribución se ajuste a los costes de realización y que se valore la transformación en entidades de Derecho privado de los colegios con colegiación voluntaria. Aboga por incluir expresamente el derecho a la libre fijación por parte del profesional de las condiciones de la oferta de sus servicios.

Por último, pide "modificaciones" en relación con el ejercicio de las profesiones de procurador, abogado, farmacéutico e ingeniero, y precisar mejor las funciones que deberían estar prohibidas como la emisión de informes sobre honorarios profesionales o la prestación de servicios en competencia con sus colegiados.

La CNMC critica las cuotas en la colegiación

M. S. Madrid

La Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (CNMC) comunicó ayer que su consideración sobre el Anteproyecto de Ley de Servicios y Colegios Profesionales es "positiva" -no en balde, promueve la ley desde hace años- pero presentó varias observaciones críticas. Así, cree que deberían prohibirse las cuotas de inscripción para las profesiones que requieren colegiación obligatoria: abogados, procuradores, notarios, registradores, médicos y otras profesiones sanitarias, arquitectos e ingenieros. El texto se limita a decir que el impago de cuotas no podrá acarrear inhabilitación como ahora. A la espera de que la norma vuelva al Consejo de Ministros, a la CNMC no le convence la marcha atrás del Gobierno en la liberalización de procuradores, abogados, farmacéuticos e ingenieros.

Els col·legis de periodistes demanen de crear un consell

► Els col·legis de periodistes espanyols sol·licitaran avui per tercera vegada al Govern la creació i constitució del Consell General de Col·legis Professionals de Periodistes, un organisme regulat per llei que ordeni l'exercici, representi i defensi de manera unitària la professió i els seus col·legis. La primera iniciativa en aquest sentit la van demanar el 2005 el Col·legi de Periodistes de Catalunya i el Colexio Profesional de Xornalistas de Galícia. / Redacció

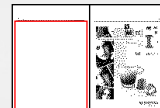

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Aniversari Tres anys de periodisme

Els tres anys d'història de l'ARA en 15 dates clau

El diari celebra l'aniversari com a líder digital en català i amb dos Premis Nacionals

Reportatge

ARA
BARCELONA

L'ARA celebra avui el seu tercer aniversari, una fita a la qual s'arriba després d'un camí d'èxits d'audiència, reconeixements professionals i creixement editorial i territorial.

28/11/2010 Neix l'ARA

L'ARA es va publicar per primer cop coincidint amb les eleccions al Parlament de Catalunya que permetrien a Artur Mas accedir a la presidència de la Generalitat. A la mitjanit es va activar l'Ara.cat, i unes hores més tard arribava als quioscos el primer número de l'edició en paper.

Desembre del 2010 Líder digital en català

En el seu primer mes de vida, la web de l'ARA ja es va situar com la més visitada entre els portals d'informació en català, una posició que ha mantingut mes a mes des de llavors. L'OJD del desembre del 2010 li va atorgar 527.269 usuaris únics.

18/09/2011 'Col·lecció Bernat Metge'

El curs 2011-2012 l'ARA va posar en marxa la seva primera iniciativa per fer arribar col·leccions de llibres a les escoles catalanes. Després dels clàssics de la *Bernat Metge*, que van arribar a més de 1.500 centres educatius, es va impulsar la col·lecció *Els millors poetes catalans del segle XXI*, actualment, la de *Clàssics de la Literatura Juvenil*, que gràcies a l'ARA ja és a prop de 800 escoles.

Novembre del 2011 Un milió d'usuaris únics

Coincidint amb el seu primer aniversari, l'Ara.cat va convertir-se en

el primer diari digital en català que superava el milió d'usuaris únics mensuals. En va tenir 1.025.370.

26/02/2012 L'ARA, al País Valencià

Des del novembre del 2011 l'ARA arribava a les Illes encartat dins del *dBalears*. Amb l'arribada també als quioscos del País Valencià, el diari completava el seu procés d'instauració als territoris de parla catalana.

22/04/2012 Arriba l'Ara Tu'

El diari va reforçar l'oferta de cap de setmana amb el llançament del dominical *Ara Tu*. El suplement, basat en entrevistes i reportatges en profunditat sobre temes d'actualitat i tendències, naixia amb la voluntat de donar protagonisme a la gent.

06/05/2012 L'ARA de Miquel Barceló

L'artista mallorquí Miquel Barceló va passar un dia sencer a la redacció de l'ARA per il·lustrar el diari de l'endemà. No és l'únic cop que l'ARA s'ha transformat: en altres ocasions estat il·lustrat amb obres de Miró i amb dibuixos de nens, ha inclòs titulars en anglès i en francès i es va passar al blanc i negre contra la llei Wert.

09/10/2012 Premi de disseny

La divisió espanyola de la Society for News Design (SND) va atorgar a l'ARA el premi NH de disseny periodístic -en què competeixen capçaleres de tota la península Ibèrica- en la categoria de diaris d'entre 15.000 i 50.000 exemplars. També va ser premiat el suplement especial sobre Josep Ferrater Mora, publicat aquell Sant Jordi.

04/01/2013 Suplement 'Play'

Des de principis d'any, l'ARA té un nou suplement, el *Play*, que recull les millors propostes de cultura i oci

PREMI NACIONAL

El director de l'ARA, Carles Capdevila, va recollir dijous passat, de mans del president de la Generalitat, Artur Mas, el Premi Nacional de comunicació que va ser atorgat a l'Ara.cat en la categoria de mitjà d'arrel digital. RUTH MARIGOT

Líder
La web de l'ARA ha estat el diari digital en català més llegit des del primer mes

Distincions
El diari té dos Premis Nacionals i diversos guardons de disseny

de cada setmana. La SND li va atorgar fa un mes una medalla de plata al disseny d'un número complet i dues de bronze a dues portades.

23/05/2013 Neix l'ARA Balears

La presència de l'ARA a les Balears es va reforçar al maig amb el llançament d'una edició específica per a les Illes, l'ARA Balears, que afegeix continguts propis als del Principat.

31/07/2013 Antoni Bassas, nou editor

L'equip directiu de l'ARA s'ha renovat aquest estiu amb la incorporació d'Antoni Bassas com a editor i de Salvador Garcia Ruiz com a conseller delegat. Han substituït Mònica Terribas, que ocupava els càrrecs des de feia un any, quan havia agafat el relleu d'Oriol Soler.

03/09/2013 20.000 subscriptors

Dos dies després de publicar el seu número 1000, l'ARA va assolir la fi-

ta dels 20.000 subscriptors. Aquesta setmana s'han superats els 22.000.

Setembre del 2013 Rècord d'audiència

Les xifres d'audiència de l'ARA van assolir el seu màxim històric fa dos mesos, amb 1.761.529 usuaris únics. A l'octubre es van tornar a superar els 1,7 milions.

25/10/2013 ARA Comarques Gironines

L'ARA vol acostar-se al territori de la mà de diversos suplementos mensuals d'informació comarcal però que es publicaran a tot el país. Les comarques gironines van ser les primeres a estrenar aquest quadern.

21/11/2013 Premi Nacional

Una setmana abans de fer tres anys, l'Ara.cat va recollir el Premi Nacional de comunicació en la categoria de mitjans d'arrel digital. Dilluns l'ARA va guanyar el Premi Nacional de comunicació científica. ■

Una web interactiva per resumir el més destacat que ha explicat el diari

ARA

BARCELONA. Aquesta matinada s'ha posat en marxa una web especial que, amb un format innovador, interactiu i que potencia els elements visuals, resumeix els deu temes més destacats que ha explicat l'ARA des del seu naixement. Es tracta d'un portal creat per un equip multidisciplinari, format per un periodista, un dissenyador i una pro-

gramadora, que explota al màxim totes les potencialitats d'internet per integrar el text, el vídeo, les fotografies, els àudios i els gràfics interactius en un únic relat. Amb un simple desplaçament vertical per la pàgina es van activant els diversos elements que conformen la narració, que es pot completar amb enllaços cap a articles publicats anteriorment a l'ARA i que permeten ampliar la informació. Aquest format, que

Obert
Durant tot el dia, l'accés a l'Ara.cat serà il·limitat per a tothom

han explorat diaris com *The New York Times* i *The Guardian*, encara no havia estat adaptat per cap mitjà català ni espanyol. El portal serà d'accés lliure per a tothom.

De fet, durant tot el dia d'avui, la web de l'ARA celebra una jornada de portes obertes, de manera que qualsevol usuari, encara que no hi estigui registrat ni en sigui subscriptor, podrà accedir gratuïtament a tots els continguts. ■

Aniversari Tres anys de periodisme

Les 4 garanties de f

1

Els continguts de valor a la xarxa, de pagament

ÀLEX GUTIÉRREZ
BARCELONA

Una de les tendències més acusades arreu del món és la fi del model *gratis total* per als continguts digitals. Els mateixos diaris que van regalar els seus articles a la xarxa per tal de posicionar-se en el naixement d'internet estan adoptant de manera massiva el model mixt: l'actualitat i la immediatesa sí que es troben de franc, però els articles més elaborats (l'opinió, els reportatges, l'anàlisi) passen a ser de pagament. En molts casos hi ha fórmules mixtes que permeten al lector tastar gratuïtament un nombre determinat d'articles al dia o al més.

D'aquesta manera s'està revertint la tendència de l'última dècada, en què les edicions web dels diaris canibalitzaven els ingressos generats per les versions en paper. Un exemple internacional: el *Dallas Morning News* va aconseguir

49.000 nous subscriptors digitals en el primer any després d'adoptar un sistema de pagament, que es van sumar als 91.000 subscriptors del paper. El gran dubte que hi havia és la implicació que podia tenir aquesta maniobra sobre el trànsit de visites registrat a la web (i, per tant, en la facturació d'anuncis *online*). Però els models mixtos permeten en bona mesura mantenir el trànsit amb els continguts gratuïts i, alhora, guanyar subscriptors i millorar els ingressos.

Hi ha dues idees força al darrere d'aquesta tendència. D'una banda, torna a posar l'usuari al centre del discurs; això redunda en un periodisme més independent, perquè recolza més en els lectors als quals s'adreça i menys en els anunciants. I, de l'altra, reivindica el valor intrínsec de la (bona) informació: el lector de diari en paper no paga pel format, sinó pel treball periodístic que hi ha al darrere. És coherent que a la xarxa passi el mateix. —

El consum de mitjans *online* creix. XAVIER BERTRAL

2

Entortolligats a l'era digital

À.G.
BARCELONA

El debat sobre el futur del paper és pràcticament irrellevant. Ningú no dubta que el futur passa pel digital —la qual cosa no vol dir que el paper desaparegui: senzillament serà més minoritari o exclusiu— i que l'important d'una marca informativa són els continguts. I, per tant, les plataformes que fa servir —com més millor, tenint en compte on són els seus usuaris— són només un vehicle. En tot cas, el periodisme és digital en la mesura que la vida quotidiana dels usuaris dels mitjans també s'ha convertit en digital.

Digital, avui, ja vol dir mòbil. Els mitjans de comunicació han vist com els *smartphones* augmentaven exponencialment la seva audiència i, a més, són dispositius íntimament lligats al pagament per serveis i continguts. De fet, ja hi ha algunes iniciatives que treballen directament per publicar només als dispositius mòbils. A Catalunya, per exemple, hi ha el cas de la revista *Esguard*, que es publica directament per a iPad i tauletes i ja compta amb més de 10.000 subscriptors. L'èxit de la iniciativa ha animat els editors a treure una altra publicació només per a tauletes: *Sentits*, dedicada al món de la gastronomia i els vins.

Un món de dades per explorar

L'explosió digital també té un impacte en la manera de fer periodisme. L'activitat pública i política genera una munió de dades. Una nova disciplina del periodisme —*data journalism*, o periodisme de dades— dedica justament a analitzar com es pot operar amb aquestes dades per treure'n informació útil per al

lector. Un exemple: el *Las Vegas Sun* va analitzar més de 2,9 milions d'expedients hospitalaris. Un cop tractades aquestes dades, en va fer un gràfic interactiu en què mostrava quins centres acumulaven més negligències. A les redaccions —l'ARA n'és un exemple— cada cop són més freqüents els equips d'informàtics que treballen en la producció i la presentació de continguts. —

Els mòbils han facilitat els models de pagament. x.B.

El 'New York Times': l'impulsor mundial del model mixt

Tot i que els diaris financers van ser els primers a apostar per tancar els continguts, la moda de les àrees Premium ha agafat volada sobretot des que l'ha adoptat el *New York Times*, amb el seu model de permetre un nombre de lectures de franc al mes. En dos anys ha aconseguit 700.000 subscriptors i preveu seguir sumant 100.000 nous clients de pagament a l'any. Segons dades de la companyia, aquesta línia de negoci ja els reporta 150 milions de dòlars anuals (incloent-hi els in-

gressos del *Boston Globe*, de la mateixa empresa fins a l'octubre). L'èxit de l'aposta es demostra amb el fet que aquests subscriptors ja aporten 37,7 milions de dòlars al trimestre i han superat els 32,9 milions dels anuncis *online*.

'The Guardian', un veterà que prioritza els canals digitals

El juny de l'any 2011 el diari *The Guardian* —fundat en paper 190 anys abans— va anunciar solemnement que, a partir d'aleshores, prioritzaria el digital per sobre del negoci tradicional. Sota el nom de *digital first* (el digital, primer) volia apostar per augmentar els ingressos *online* per tal de cobrir els 38 milions d'euros de pèrdues de l'any anterior. El director, Alan Rusbridger, va estimar que el 80% de l'atenció s'hauria de posar en els canals digitals. La decisió va ser polèmica perquè es va acompanyar d'acomiadaments. El *Financial Times* es va sumar aquest gener al *digital first*.

utur per al periodisme

3

Empreses petites i més poder per als periodistes

À. G.
BARCELONA

El panorama mediàtic seguirà comptant amb empreses globals que sumen milers de treballadors. Però un tret característic dels mitjans fundats els últims anys és que són, majoritàriament, empreses petites, pensades per tenir un creixement orgànic. En el cas de la premsa, a mesura que els mitjans s'emancipin del paper, veuran també reduïts els seus costos estructurals.

A Espanya el tancament de l'edició en paper del diari *Público* i el server ERO que va viure un mitjà hegemònic –però altament endeutat– com *El País* han derivat en una plèiade de mitjans impulsats per periodistes, sovint en forma de cooperatives: *Eldiario.es*, *La Marea*, *Alternativas Económicas*, *infoLibre*, *Materia*, *Revista Mongolia*... Són publicacions comandades per periodistes no només pel que fa a con-

tinguts, sinó també en la gestió del propi mitjà.

Més enllà de les redaccions petites dels mitjans de nova creació, els mitjans tradicionals han viscut aquests últims cinc anys una retallada dràstica de les redaccions. Cap dels grans diaris existents el 2008 ha arribat al 2013 sense empètir sensiblement la plantilla. Els mitjans públics també han patit reestructuracions de personal. I es dona per fet que no és un moviment pendular: difícilment hi haurà recontractacions massives que rescabalin dels acords i adaments constants a Europa i als Estats Units (aquesta mateixa setmana s'ha anunciat que el grup *Tribune* prescindirà de 700 treballadors, una xifra que representa el 6% de la seva plantilla). —

Formats 'Esguard' és una revista catalana que s'edita directament per a tauletes

Les revistes en paper de luxe tenen bones perspectives. x.b.

4

L'hora del 'delicatessen' i l'especialització

À. G.
BARCELONA

Amesura que l'oferta es multiplica, també creix la necessitat de diferenciar-se i tenir elements distintius i únics, fàcilment identificables per l'audiència. L'especialització és la clau: servir continguts de molta qualitat a una audiència limitada, que els valorarà. Un cas paradigmàtic és el de la web musical Pitchfork. Va començar com un blog però ara ja té canal de televisió propi a internet, aquest novembre ha estrenat una aplicació de mòbil que funciona com a revista-resum dels seus continguts i també prepara el llançament d'una publicació trimestral en paper. El més important és que s'ha convertit en prescriptora i ha rellevat en aquest rol publicacions en paper tradicionals que havien estat referent les dècades anteriors.

Interpel·lar el lector i fer-lo sentir especial és una estratègia de les revistes *delicatessen*. La revista *Monocle*, per exemple, es dedica als afers internacionals, però no des de la fredor internacional, sinó barrejant-ho amb cultura, estils i moda. La revista –paper luxós, 12 euros per número– no només ha crescut creant un programa de ràdio i un de televisió. La seva expansió ha implicat també obrir un cafè a Chiltern Street, de Londres, que és una declaració d'intencions, ja que està dissenyat pel mateix director d'art de la revista. També tenen un altre bar a Tòquio.

I després hi ha els que aposten directament pel públic amant del gran luxe. *Wilmott*, de temàtica econòmica, demana 650 dòlars per la subscripció (sis números a l'any). Evidentment, és un nínxol reduït,

però marca tendència del valor dels continguts exclusius.

L'especialització també pot ser geogràfica. Un estudi de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal publicat a l'octubre assegurava que la premsa de proximitat resisteix millor la crisi que la generalista. La primera va baixar un 10,8% de difusió del 2011 al 2012, mentre que la segona va caure en un 13,6%. —

Vice: el mitjà del periodisme més alternatiu

Vice va néixer com a mitjà alternatiu i ha anat creixent fins a atraure la inversió de Rupert Murdoch, que ha comprat un 5% de l'empresa per 70 milions de dòlars. Està estructurat en canals, perquè entenen que no cal fer-ho tot. I tenen un estol de webs com Noisey (música), i-D (moda), The Creators Project (art i tecnologia), Motherboard (ciència) i Thump (música). "Reflectim les passions del nostre públic amb un llenguatge que reconeixen a la primera i es fan seu. Parlem a joves de ment oberta que la resta del món ignora", explica a l'ARA Paul Geddiss, editor de Vice a Espanya.

Els periodistes controlen més el relat als mitjans. PAUL CONROY / REUTERS

Tendència
Als mitjans cada cop es veuen més informàtics implicats en els continguts

Eldiario.es: una aposta per l'autogestió periodística

El diari va arrencar amb 12 persones i, al gener, ja donarà feina a 25 treballadors. Un pressupost controlat –aproximadament un milió d'euros– és una de les claus que expliquen *Eldiario.es*, que ja suma 1,6 milions de lectors únics associats. Els periodistes i la resta de la redacció tenen la majoria accionarial. El director del mitjà és Nacho Escolar, exdirector de *Público*: "Quan va tancar *Público* tenia diverses ofertes per anar a diaris tradicionals, però vaig optar per aquest projecte perquè em

semblava que el futur no podia estar al costat dels que estaven retallant en producte i en plantilla", explica a l'ARA. El mitjà també aposta pel pagament: ja té 5.500 subscriptors i un terç dels seus ingressos provenen d'aquí.

Aniversari Tres anys de periodisme

Stephen Dunbar-Johnson

PRESIDENT INTERNACIONAL DEL DIARI 'THE NEW YORK TIMES'

Canvis Després d'uns anys com a director comercial del 'Financial Times', va fer el salt a l'International Herald Tribune, del qual ha sigut editor fins a la seva mutació en l'International New York Times'

"El vell periodisme és ara tan rellevant o més que abans"

ÀLEX GUTIÉRREZ

Tot i que treballa des de fa anys a les àrees de gestió dels diaris, el fonament del seu discurs és sempre el mateix: al centre hi ha continguts que interessen a una audiència. En aquesta conversa telefònica comparteix la seva perspectiva sobre el futur dels mitjans de comunicació.

La publicitat dels diaris en paper ha caigut dràsticament i la digital no creix en la mateixa mesura. Com es reequilibra l'equació?

Aquesta és la pregunta: depèn de cada mitjà, no hi ha una resposta genèrica. Però al *New York Times* partim de la convicció que hi haurà premsa de paper durant força temps.

Sap precisar quant de temps?

No, això no ho sabem. Qualsevol estimació seria aventurada i probablement errònia. Però, en el nostre cas, segur que en tenim per bastant. Sí que vam anticipar que venia un declivi fort de la publicitat al paper, però, en canvi, no estem tan segurs que s'hagi de produir una forta eclòsió de la publicitat *online*. Al contrari: hem vist, en els últims divuit mesos, tendències deflacionistes.

I doncs?

Cal trobar la manera que els nostres clients paguin pels continguts *online*. El nostre sistema de pagament està demostrant ser raonablement exitós: ja tenim més 700.000 subscriptors que desemborsen bastants diners per tenir accés a la web. Creixerem per aquí: serà això el que garantirà el nostre periodisme.

Però com s'hi poden sumar els més joves, que estan acostumats a obtenir de la xarxa tants continguts de franc?

Serà un dels reptes cabdals. Si empaquetem bé el contingut i adaptem el preu, arribarem millor als que ara en tenen 20. I no hem de menysprear el fet que, en un mercat massificat i ple de soroll, també els joves valoren la nostra veu autoritzada. Intentar fer pagar per les notícies d'actualitat és impossible. Però la gent sí que paga pel comentari, pel context, per l'anàlisi.

I com es manté aquesta autoritat?

Amb el vell periodisme de tota la vida. Tothom pot bloquejar des del dormitori o enviar un Instagram des de qualsevol racó de món. Però disposar d'una marca potent és el que l'identifica amb el contingut de qualitat en un món eixordador. I et dona garantia que el periodisme que hi ha al darrere té un estàndard de qualitat. El vell periodisme aguanta molt bé, de debò. És un procés que ha funcionat tots aquests anys a la premsa de paper i que seguirà funcionant bé en qualsevol plataforma digital del futur. El vell periodisme és ara tan rellevant o més que abans.

Google: aliàt o enemic dels mitjans?

No el veig com un enemic. I, de tota manera, no tinc clar que la pregunta importi ja. Google és una realitat. No marxarà. És enorme, sí. Em podria passar el que em queda de vida queixant-me de com són de dolents, i no canviaria res. Prefereixo entomar aquesta realitat i mirar amb quines cartes juguem.

Apple va canviar el conjunt del negoci de la música. Ara l'amo d'Amazon ha comprat el Washington Post. ¿Creu que transformarà també les normes de joc dels mitjans?

¿Jeff Bezos canviarà el *Washington Post*? Segur: no et gastes 250 milions de dòlars per continuar fent el mateix. Ell vol invertir en periodisme de qualitat. I això és bàsic, perquè el diari s'havia desviat d'aquest camí en els últims temps. També vol aplicar-hi el seu coneixement sobre com es poden servir bé els clients, perquè Amazon ha fet una feina increïble en aquest capítol. A més, té un bon historial en tecnologia: entén per què la gent fa clic i decideix pagar. Té molts números de fer coses interessants. Li desitjo el millor.

Però, més enllà dels canvis al diari, afectarà el conjunt dels mitjans?

No crec que ens sorprengui amb una fórmula màgica. L'èxit o el fracàs es deura a la qualitat del seu contingut. És així de simple. ¿Fas nos continguts que la gent estigui disposada a pagar? Si ho fas, els anunciants voldran deixar-se veure al costat d'aquests continguts. És el mo-

ara
3r aniversari

"Encapçala la mutació de la premsa que suposa adaptar-se a les noves tecnologies i gaudir-ne"

IGNASI MORA
(LA VALL DE GALLINERA)

Dunbar-Johnson, al costat de Ferran Rodés, president de l'ARA, en el Clean Energy Forum del 2012. CRISTINA CALDERER

Valoració
"L'ARA proporciona continguts de qualitat a la comunitat catalana"

Fonaments
"El nostre negoci no és complicat: l'essencial és que valorin el teu contingut"

del del passat el que ja no funciona, en què el primordial era facturar anuncis a partir de volum d'exemplars impresos i pàgines vistes. El nostre negoci no és tan complicat: l'essencial és que la gent valori el teu contingut, sigui quin sigui.

Pierre Omidyar, d'eBay, també entra en el negoci i ha promès un periodisme combatiu i d'estrelles individuals, més que de marca global. Facin el que facin, haurà de tenir qualitat. Haurà de ser diferent i valuos. Al marge de si és polèmic o no, o al marge de si intenten cobrar pels continguts o bé aposten per generar molt de trànsit a internet: hauran de fer bon periodisme, per sortir-se'n.

Però com es pot mantenir el periodisme de qualitat quan les redaccions perden efectius, a cop d'ERO?

Puc parlar del nostre cas. Hi ha molta pressió financera per eliminar costos, sí. Però el NYT ha fet molt esforç per resistir-la. Ha fet retallades, però no ha trencat la promesa que ens lligava amb el lector d'oferir-li periodisme de qualitat.

¿El futur és d'algunes poques marques globals i una plèiade de petites empreses adaptables?

Sí, viuran les unes al costat de les altres. És un bon moment per ser o bé

molt específic i treballar per a una audiència limitada, o bé per adreçar-te a un públic global oferint molta qualitat. És a la zona intermèdia on hi ha els problemes. M'agradaria fer un comentari sobre l'ARA, en aquest sentit. Sempre he sigut un entusiasta del projecte, perquè es fonamenta a proporcionar continguts de qualitat a una comunitat local, en aquest cas la catalana. I celebrar el tercer aniversari és tota una fita, ja que va aparèixer en un moment complicat. El fet que estigues sortint-vos-en demostra el meu argument: hi ha un lloc per al contingut de qualitat adreçat a una comunitat.

Té àmplia experiència en els departaments comercials. Com veu el futur de la publicitat?

Ha! Tant de bo la meua bola de vidre fos precisa. Hi ha dues coses de les quals parla molta gent. D'una banda, anuncis personalitzats, que arriben a un usuari a partir dels seus interessos. I també anuncis que tenen forma de contingut. Aquesta última tendència em preocupa, perquè cal diferenciar sempre què és periodisme i què són anuncis pagats. L'èxit, en tot cas, és demostrar que tens molta gent pagant pels teus continguts. Si pots provar que la gent paga i s'implica en els teus continguts, els anunciants i les marques valoraran aquesta relació i invertiran en el teu mitjà, en comptes de dispersar els diners en centenars i centenars de webs. —

Aniversari Tres anys de periodisme

Són Snowden o Manning el futur del periodisme d'investigació?

Un diàleg entre Bill Keller del 'New York Times' i el bloguer Glenn Greenwald

Perfil

Glenn Greenwald
Un periodista amb l'opinió de cara

Nascut a Nova York el 1967, va estudiar per a advocat, tot i que la fama li ha arribat com a columnista del diari *The Guardian* i com a bloguer. Al juny va participar en la publicació de l'escàndol d'escoltes telefòniques practicades per la National Security Agency (NSA), una de les notícies de l'any. El seu pròxim projecte és participar en el nou mitjà que fundarà el milionari Pierre Omidyar, creador d'eBay.

B. KELLER / G. GREENWALD
THE NEW YORK TIMES

Gran part de les especulacions que s'han fet sobre el futur del periodisme se centren en el model de negoci a seguir: com es poden generar beneficis que serveixin per pagar la gent que recopila i difon la informació? Aquesta doble pàgina és una conversa, una discussió (en gran part) civilitzada entre dos punts de vista molt diferents sobre com ha de dur a terme la seva missió el periodisme.

Estimat Glenn

Tu i jo hem arribat al periodisme des de tradicions ben diferents. M'he passat la vida treballant en diaris que promouen un periodisme agressiu però imparcial, que s'esforcen perquè editors i periodistes deixin de banda la seva pròpia opinió. La teva trajectòria té uns orígens menys imparcials i segueix una tradició militant: primer, com a advocat; després, com a bloguer i columnista. La teva manera d'escriure deixa ben clar quin és el teu punt de vista.

En la història dels periodistes conscienciats i compromesos als Estats Units, crec que hi ha elements dignes d'admiració. Ara bé, el periodisme que practiquen diaris com el *New York Times* i altres gegants de la comunicació també ha aconseguit grans fites informatives incloent-hi algunes revelacions sobre l'abús de poder perpetrat per la NSA abans que el cas Snowden fos revelat. La premsa generalista ha comès errors i per aquest motiu se'n ha censurat justament. Suposo que em diràs que no se'n ha censurat prou, així que et passo la paraula.

Estimat Bill

Sens dubte, els periodistes que treballen en mitjans de l'establishment (i *The New York Times* ho és) han produït reportatges i notícies de gran rellevància en els últims vint anys. Alho-

ra, aquest model informatiu ha derivat en un periodisme atroç i ha propiciat determinats mals costums que debiliten la professió. Sovint passa que, perquè no se l'acusi d'haver inclòs la seva opinió en un article, el periodista evita qualsevol frase sentenciosa sobre el que realment ha passat i opta per una opció més covarda i supèrflua del tipus: "Això és el que diuen totes dues bandes i jo no resoldré aquesta divergència ni aprofundiré en el cas". Això produeix un tipus de periodisme autoanihilador que resulta tan inefectiu com avorrit. I el pitjor de tot és que aquest model es basa en un concepte fals: els éssers humans no som màquines guiades per l'objectivitat. Tots percebem i processem el món a través de prismes subjectius.

La clau és saber diferenciar aquells periodistes que honestament aparten la seva subjectivitat i ideologia d'aquells que, de manera deshonest, fan veure que no en tenen o l'amaguen als seus lectors.

Estimat Glenn

No és que cregui que els periodistes hagin de fer veure que no tenen opinió. El que crec és que, com a disciplina professional, han de deixar les seves opinions a part i deixar que els fets parlin per ells mateixos. Una vegada que has fet públiques les teves opinions més subjectives i la teva ideologia política, resulta temptador ometre o minimitzar certs fets de manera que acabin justificant el seu punt de vista.

Quan les autoritats ens demanen que no publiquem una informació, analitzem la situació i després decidim. Si no ens convenen els seus arguments, ho publiquem, sovint en contra de la voluntat del govern. Si ens convenen, ens esperem a publicar-ho o eliminem algunes parts de la informació. Quina política seguiries a l'hora de publicar informació que, segons altres parts, podria posar en perill la seguretat nacional? (Entenc que, en el teu cas, aquesta pregunta no es tracta només d'una hipòtesi.)

Estimat Bill

Quan es tracta de manipular una informació, no crec que els periodistes que intenten amagar les seves opinions estiguin menys temptats de fer-ho que aquells que, des del principi, han fet pública la seva ideologia. En tot cas, aquells que han intentat amagar-la tenen més marge de manipulació, ja que el lector desconeix la veritable opinió de l'autor i, per tant, no pot tenir-la en compte quan llegeix l'article.

Per exemple, no vaig saber fins molt després de la invasió de l'Iraq que el corresponal del *New York Times* John Burns estava a favor d'aquesta intervenció militar. Posteriorment,

entre el 2010 i el 2011, Burns considerava que els soldats nord-americans que van envair el país eren "àngels celestials" i "alliberadors". Per mi, això el converteix en un militant més que no pas en un periodista, no creus?

Pel que fa a la qüestió de tenir en compte el perill que publicar determinada informació podria suposar per a gent innocent: és evident que els periodistes ho han de sospesar. Però, per mi, la vida de nord-americans innocents no té més valor que la de persones innocents d'altres països quan he de decidir què s'ha de publicar.

Algú podria dir que així és com ha de ser; en tot cas, sigui quina sigui la ideologia del periodista, segur que no és objectiva. És nacionalista, subjectiva i partidista, cosa que reforça el meu raonament: qualsevol forma de periodisme és subjectiu i constitueix activisme, fins i tot quan intenta que no ho sigui.

Estimat Glenn

Nacionalista, la teva paraula per descriure la ideologia de la premsa americana, és una etiqueta que arrossega una càrrega pesant i desagradable. És la part fosca de *patriòtic* i insinua una fidelitat cega i xovinista. No puc deixar-ho passar com si res.

El *New York Times* és internacional però, des de la seva fundació, és una empresa nord-americana, i aquesta identitat comporta uns beneficis i unes obligacions. Els beneficis inclouen una Constitució i una cultura que, comparades amb les de la majoria de països del món, afavoreixen la llibertat de premsa. Hem invertit una gran quantitat d'energia periodística a revelar casos de corrupció i opressió en altres països, però la nostra responsabilitat comença a casa.

Com en qualsevol tasca duta a terme per éssers humans, no sempre aconseguim fer-ho bé del tot. Els crítics d'esquerres, tu inclòs, es van indignar quan van descobrir que havíem amagat la història de les escoltes secretes de la NSA durant un any fins que jo, com a director, vaig estar segur que l'interès públic superava qualsevol risc potencial per a la seguretat nacional. La decisió final va ser fruit d'una llarga consideració, un procés independent en què es van valorar riscos i responsabilitats, no per "un sentiment de lleialtat amb el govern dels Estats Units".

Canviem de tema?

En una entrevista amb el meu col·lega David Cay Johnston, vas dir que la cobertura informativa que es fa dels governs i altres institucions canvià radicalment a causa de la permeabilitat dels continguts digitals. Els governs i les empreses depenen de grans quantitats d'informació que guarden com a tresors. Segons les teves paraules, només cal tenir-hi accés i una consciència trasbalsada per crear un Edward Snowden o un Bradley Manning. Però crec que encara cal una cosa més: la voluntat d'arriscar-ho tot. Manning ha estat sentenciat a 35 anys de presó per les filtracions de Wikileaks, i Snowden afronta to-

ta una vida a l'exili. La immensa càrrega de responsabilitat que suposa el periodisme d'investigació només és assolible per alguns periodistes, que cultiven les seves fonts de confiança durant mesos o fins i tot anys, i no per algú que està dins del sistema i que, de cop i volta, decideix confiar un llapis USB ple de secrets nacionals a algú que ni tan sols coneix. Realment creus que persones com Snowden o Manning representen el futur del periodisme d'investigació?

Estimat Bill

Per entendre el que vull dir amb *nacionalista*, analitzem la decisió del *New York Times* (NYT) de no utilitzar la paraula *tortura* per descriure les tècniques d'interrogatori utilitzades durant el mandat de Bush. Tu defenses que l'ús d'aquesta paraula resulta innecessari perquè ja descrius les tècniques utilitzades amb detall. D'acord: però el NYT no s'ho va pensar gens a l'hora de fer servir la paraula *tortura* quan descriuen les tècniques que feien servir altres països contra els Estats Units.

Però anem al gra: si és veritat (que no ho crec) que la política de transparència a ultrança de Wikileaks pot derivar en filtracions excessivament perilloses, la posició excessivament còmplice del NYT i altres mitjans de comunicació amb el govern dels Estats Units també genera un tipus de periodisme perjudicial. No va ser Wikileaks, per exemple, qui va omplir la seva portada de *notícies* que proclamaven els arguments oficialistes sobre l'existència d'armes de destruc-

ció massiva i els vincles de Saddam Hussein amb Al-Qaida, tot plegat per justificar una guerra atroz a l'Iraq.

Snowden va recórrer a diversos periodistes que treballen en alguns dels diaris més respectats del món. No ens vam trobar un "llapis USB" a sobre de l'escriptori i prou vam treballar durant força temps per construir una relació de confiança i per desenvolupar un marc de tre-

Llegiu l'intercanvi complet

Compromís
"Els humans no som màquines guiades per l'objectivitat" (Greenwald)

Asèpsia
"Els periodistes han de deixar les opinions a banda" (Keller)

ball que ens permetés informar sobre aquest material. Quina diferència hi ha entre això i el que va fer Daniel Ellsberg a la dècada dels 70, quan va proporcionar els *papers del Pentàgon* al NYT?

Estimat Glenn

Evidentment, estem d'acord que l'afecte del govern nord-americà per la llei d'espionatge i la seva promptitud a l'hora d'enviar a la presó els periodistes que protegeixen les seves fonts d'informació han creat un clima d'allò més advers per al periodisme d'investigació. Tots dos estem d'acord que aquesta situació és deplorable i perjudicial per a la democràcia.

Abans d'acabar, però, m'agradaria tornar a parlar una vegada més del tema que més ens fa discrepar.

Necessitem un periodisme que sigui imparcial, ara més que mai, perquè vivim en un món on els mitjans de comunicació depenen de les seves afinitats, on els ciutadans poden construir (i ho fan) caixes de ressonància per difondre les seves idees. En aquest context, és massa fàcil sentir-se *infor-*

mat sense topar mai amb informació que qüestionï els nostres prejudicis.

Glenn, molta sort en aquesta nova aventura. Tot i que no m'ho has demanat, et donaré un consell. En aquest intercanvi, no has dit gairebé res sobre el *New York Times* que no haguessis dit abans a les pàgines del diari (encara que amb un llenguatge menys contundent). Ser crític amb un mateix i saber rectificar no és divertit, però són actituds tan importants per al periodisme com ho és la imparcialitat, i constitueixen una reverència a la veritat. La humilitat és tan preuada com la passió. Així doncs, el consell és: aprèn a dir "Ens vam equivocar".

Estimat Bill

Crec que has jugat amb el significat de les paraules a l'hora de resumir el nostre debat. La meua visió del periodisme inclou necessàriament tant la imparcialitat com un seguiment rigorós dels fets. Però considero que aquests valors s'aconsegueixen sent honest amb un mateix i reconeixent que cadascú té les seves pròpies idees, no cal adoptar un to fals i condescendent i fer veure que no es té una posició ideològica concreta.

Existeixen tot tipus de prejudicis polítics i culturals que impregnen la visió institucional i la metodologia informativa del *New York Times* i que, a més, són totalment subjectius i qüestionables. I, exceptuant-ne algunes honroses excepcions, el NYT ha servit durant molt de temps als interessos de les elits i dels més poderosos. La informació que produeix no és menys partidista, subjectiva o opinant que la de tots els nous periodistes i mitjans que, sovint, menysprea de manera tan condescendent.

Gràcies per les teves paraules i per aquest intercanvi tan estimulante. Te l'agraïe molt. —

Perfil Bill Keller L'objectivitat com a premissa essencial

Nascut a Nova York el 1949, va ser director del *New York Times* entre el juliol del 2003 i el setembre del 2011. Des d'aleshores hi escriu columnes d'opinió. Anteriorment havia sigut responsable del diari a Moscou, entre els significatius anys 1986 i 1991. Les seves cròniques sobre la dissolució de l'URSS li van valer un premi Pulitzer. Es va posicionar públicament a favor de la invasió de l'Iraq per part dels EUA el 2003.

L'apoteosi del periodisme

Societat del coneixement? No encara. Accedim gratuïtament –o gairebé– a la deixalleria indiscriminada de missatges i rumors, al magatzem de totes les cridòries i exabruptes. Només paguem les pròtesis i les tarifes de connexió. A canvi d'uns reclams comercials hi ha, fins i tot, qui ens fa de guia per entre la ferralla i ens assenjala tresors amagats fins fa ben poc inabastables. És una conquesta? Sí, i tant. Venim del desert informatiu i de l'esforç per assabentar-nos d'alguna cosa exterior a la nostra experiència directa –per contrastar-la i qualificar-la–. I hem arribat al laberint de la informació amuntegada per pales mecàniques, a l'abundància de signes i missatges efímers que ens colga. És una conquesta. Però resulta exigua i, en bona mesura, frustrant; perquè no ens garanteix aquella saviesa intuïda que ens revelaria millor la realitat que vivim. La informació és condició necessària per al coneixement, però no és suficient. El repte és estar ben informats i estar en condicions de fer un ús competent (culte) de la informació disponible. El periodisme és la feina especialitzada que ens ho ha de permetre.

En l'arrencada de la modernitat, al periodisme se li demanava cada vegada més informació, més comprovada, més diversa, més ben presentada i en el mínim temps possible. Al periodisme massiu –textual i audiovisual– li hem demanat actualitat, excepcionalitat, conflicte i espectacle. Ara, en la complexitat postmoderna global, l'exigència s'ha sofisticat. Necessitem i volem orientar-nos, comprendre,

destruir, tenir criteri propi, disposar d'instruments per transformar la informació en coneixement. Per això la funció social del periodisme no només no ha perdut rellevància, sinó que n'ha guanyat. Actuem pensant iensem actuant perquè no parem de processar informació. Qui hi renuncia, perd; es deshumanitza. Però, per no quedar enterrats en la banalitat i l'aleatori, ens cal suport especialitzat. Ens cal assegurar la bona selecció i qualitat dels materials informatius que processem. Una tasca que només podem encarregar a qui ens ofereixi solvència i confiança perquè, inevitablement, acabarà condicionant la construcció de la nostra subjectivitat.

No assistim, doncs, a la mort del periodisme sinó a la seva apoteosi, a l'evidència de la seva centralitat social, al seu desencarcamament. Però en un cicle de mutació tecnològica pro-

JOAN M. TRESSERRAS

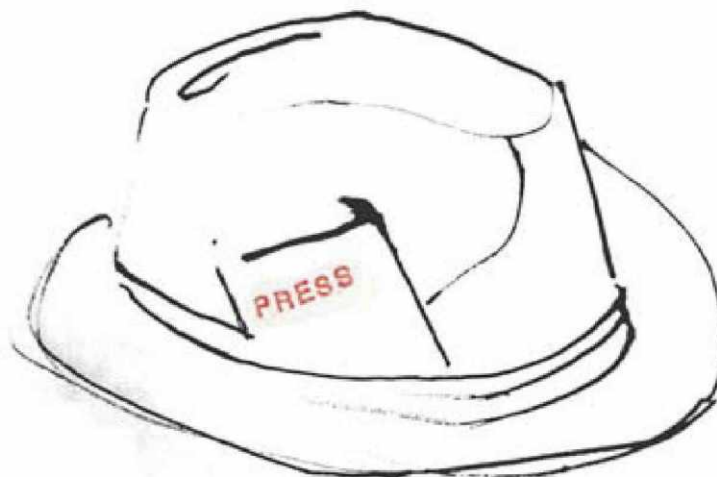
COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

funda, l'abundància d'actors interessats a servir-se'n ha propiciat la crisi dels mitjans de comunicació convencionals, que s'han vist influïts i desplaçats per noves xarxes de distribució d'entreteniment succedani gratuït. Som en plena etapa de transformació dels mitjans tradicionals i del seu model productiu: canvi de les formes corporatives d'obtenció, processament i difusió d'una informació que consideràvem una simple mercaderia més. No ho és. Percebem un periodisme en crisi per la degradació de les condicions laborals als mitjans; pel trencament dels paràmetres de remuneració de treball periodístic i intel·lectual; per l'al·luciació d'unes audiències enganxades al miratge de la gratuïtat; per unes lògiques empresarials més atentes a la reducció de costos que a la qualitat del producte, més pendents de la in-

fluència del grup que dels interessos del seu públic.

Però la mutació del periodisme, malgrat la duresa de la transició, ja ha començat. La clau legitimadora és la millora de la qualitat i el rigor dels continguts. El periodisme proporciona continguts. Indaga, relata, relaciona, explica, prescriu, proporciona mares interpretatius. Aquests continguts requereixen una qualificació i especialització que exigeixen una remuneració proporcional. Qui vulgui disposar d'informació de qualitat l'ha de pagar. Hi haurà inversió pública i patrocinis comercials, esclar. Però quina inversió podria ser més rendible que la que fonamenta la pròpia llibertat? Els nous gèneres informatius ja combinen de manera flexible text, imatge i so; evolucionant, sobretot, des de la gasetilla (breu, sintètica, precisa) i el reportatge (profund, prolix, indagador). Les novetats provenen tant d'un reduït estol de mitjans poderosos que actuen com a referències globals, com de nous projectes locals, flexibles i lleugers, que es basen en el treball cooperatiu i s'organitzen en xarxa amb altres projectes similars. És al voltant d'aquest periodisme incipient que han emergit comunitats de subscriptors que hi interactuen, assagen noves formes d'intervenció social i se saben protagonistes decisius del gir democràtic. La nova etapa del periodisme tot just acaba de començar.

LAMARTARILE

La mutació del periodisme ja ha començat. La clau legitimadora és la millora de la qualitat i el rigor dels continguts

ara
3r aniversari

"Heu donat l'alternativa al periodisme català i heu sabut llegir el pols del carrer amb molta qualitat i tenint cura dels detalls"

XAVI MARESMÉ (CALELLA)

El diputado socialista Eduardo Madina, durante su enfrentamiento dialéctico con el ministro del Interior, Jorge Fernández. /CLAUDIO ÁLVAREZ

alteraciones respecto a lo que considera faltas graves, además de las que ahora han sido incorporadas a ese capítulo. Entre estas conductas están: alterar el orden haciéndolo encapuchado; ofrecer, solicitar, negociar o aceptar servicios de prostitución cerca de colegios; cultivar o transportar estupefacientes; hacer botellón que perturbe la tranquilidad ciudadana; la conducción de *cundas* (taxis de la droga); escalar edificios públicos como acción de protesta u obstaculizar la calle con neumáticos u otros objetos.

El borrador añade cautelas que suavizan el tinte policial del proyecto

La norma será aprobada mañana por el Consejo de Ministros

Otro de los puntos polémicos de la ley es el que faculta a la policía a establecer perímetros de seguridad para vetar el paso de coches o personas por una zona. Ahora, se ha introducido una coetilla: "Cuando existan indicios racionales de que pueda producirse una alteración" y "por el tiempo mínimo imprescindible".

Lo mismo sucede con la facultad de que la policía registre coches o haga cacheos personales, ya que al artículo se le ha añadido una cautela: "Cuando tengan conocimiento fundado" de que en acto puede haber personas con armas u objetos peligrosos.

El proyecto también prevé medidas de seguridad "extraordinarias", como el cierre de locales o la prohibición del paso de personas o la retención de las mismas. Pero se detalla que "emergencia será aquella situación de riesgo sobrevenida por un evento que pone en peligro inminente a personas o bienes y exige una actuación rápida por parte de la autoridad o de sus agentes" para evitar o mitigar sus efectos.

Las denuncias de los policías tienen presunción de veracidad y, por tanto, es el denunciado quien debería demostrar que lo dicho por los agentes es inveraz. Sin embargo, en la futura *ley Fernández* se ha introducido ahora una cautela que obliga a los policías a "aportar todos los elementos probatorios que sean posibles sobre el hecho denunciado".

Respecto a la identificación de personas en la vía pública, la Comisión de Secretarios de Estado añadió ayer que esto podrán hacerlo cuando eso sea "razonablemente necesario por haberse cometido una infracción o para prevenir su comisión". También podrán ser "retenidos" quienes se nieguen a identificarse o no puedan ser identificados.

Interior prevé también crear un nuevo fichero de infractores de la Ley de Seguridad Ciudadana, a fin de "apreciar la reincidencia y valorarla" a efectos de conceder a alguno de los fichados autorizaciones administrativas que repercutan directamente sobre la seguridad ciudadana.

Interior corrige la 'ley Fernández' tras las críticas políticas y sociales

Las multas por manifestaciones no autorizadas ante el Congreso se rebajan de 600.000 euros a 30.000 ● El Gobierno prevé crear un fichero de infractores

JESÚS DUVA
Madrid

La Comisión de Secretarios de Estado y Subsecretarios corrigió ayer algunas de las sanciones previstas en el anteproyecto de Ley para la Protección de la Seguridad Ciudadana, además de haber introducido algunos matices para controlar más la actuación de los policías cuando cursen denuncias contra quienes participen en manifestaciones callejeras o reuniones. Por ejemplo, el nuevo redactado rebaja de "muy grave" a "grave" la conducta de quienes asistan a concentraciones no comunicadas ante el Congreso, el Senado, los Parlamentos autonómicos y otras instituciones. También reduce de "grave" a "leve" las amenazas o insultos a los *antidisturbios*, lo que supone en ambos casos una fuerte disminución de la cuantía de las sanciones. La incorporación de algunas cautelas suaviza el tinte policial del proyecto normativo.

El ministro del Interior, Jorge Fernández, tiene previsto llevar mañana la ley de Seguridad Ciudadana al Consejo de Ministros para su aprobación antes de enviarla al Congreso para su debate. Según fuentes del ministerio, el borrador aún puede sufrir alguna modificación más. La Comisión de Secretarios de Estado y Subsecretarios ya pulió ayer algunos de los puntos que han generado más críticas políticas, jurídicas y ciudadanas. Pese a esos retoques, el proyecto legislativo mantiene íntegramente su esencia y sigue contemplando duras multas de tipo gubernativo—sin ningún control judicial—contra las que es más caro presentar recurso.

La semana pasada, la mayoría

de los partidos de oposición, así como colectivos judiciales y sociales se lanzaron en tromba contra la ley. Las críticas parecen haber surtido efecto en algunos aspectos. El ministro Fernández aseguró ayer que está "abierto a todo tipo de sugerencias" del Consejo de Estado, del Consejo General del Poder Judicial (CGPJ) y las que resulten de la tramitación parlamentaria de la ley.

El proyecto contempla infracciones graves (de 1.001 euros a 30.000) e infracciones leves (sancionadas de 100 a 1.000 euros).

Entre las más graves se mantienen la perturbación muy grave de la seguridad ciudadana en ac-

Jorge Fernández, durante el debate. /C. Á.

tos públicos, espectáculos deportivos o culturales y en solemnidades y oficios religiosos; las reuniones o manifestaciones en infraestructuras críticas (aeropuertos, estaciones, centrales eléctri-

cas...); la convocatoria de reuniones con finalidad coactiva en jornadas prelectorales; y deslumbrar con rayos láser a pilotos de avión y conductores de tren o autobuses.

En esta categoría de infracciones muy graves estaban en el borrador inicial las manifestaciones no comunicadas ante el Congreso y la perturbación en actos públicos, deportivos o religiosos. Ambos supuestos pasan ahora a ser graves. También rebaja la tipificación de muy graves a leves para los insultos a policías, así como la difusión de imágenes que atenten contra su honor o su seguridad, aunque garantiza el trabajo de fotoperiodistas y cámaras.

El proyecto apenas ha sufrido

Madina al ministro: "Ya está derrotado"

A. DÍEZ / F. MANETTO Madrid

La ley será combatida en el Parlamento y en la calle y las protestas serán "las más intensas habidas en democracia". Esta es la advertencia que lanzó ayer el secretario general del Grupo Socialista, Eduardo Madina, al ministro del Interior, Jorge Fernández Díaz, si modifica la actual Ley de Protección de Seguridad en la línea que ha trascendido y cuyo borrador ha causado una ola de protestas. El PSOE también estará en la calle, según anunció Madina en el debate de una interpelación parlamentaria.

No hay razón para la alarma, explicó el ministro, porque solo deben estar preocupados "los violentos y los radicales". La intervención del socialista Madina provocó al ministro un fuerte enojo. Madina le espetó que su Gobierno "destila miedo" y quiere socializar el miedo. No tienen duda en el PSOE, y en el resto de la izquierda parlamentaria, de que esta reforma tiene como objetivo "hacer una ley contra la protesta, una ley de represión ciudadana".

Como un trueno respondió Fernández Díaz. "¿Pero quién se ha creído que es usted al ha-

blar de intenciona antidemocrática? ¿Pero a quien quiere impresionar?". No cree el ministro que a nadie le moleste "que se penalicen conductas antisociales", como son, a su juicio, los escraches o los insultos a la policía. La despedida entre el ministro y el socialista fue muy áspera. "Usted ya ha sido derrotado, señor ministro", dijo Madina. Fernández Díaz le respondió emplazándole a subir a la tribuna cuando se conozca la ley "para pedir perdón". El enfado del ministro con el político socialista fue contrarrestado por sus compañeros, puestos en pie, con un fuerte aplauso.

La llei ja permet al PP valencià tancar RTVV quan vulgui

Els treballadors temen que Alberto Fabra posi fi a les emissions de manera immediata

La majoria parlamentària del PP va aprovar ahir la llei que permetrà que la Generalitat Valenciana tanqui la radiotelevisió pública. A partir d'avui les emissions poden anar a negre en qualsevol moment.

SALVADOR ALMENAR

VALÈNCIA. La Generalitat Valenciana ja té suport legal per tancar Radiotelevisió Valenciana (RTVV). Ahir les Corts Valencianes van aprovar, amb els únics vots a favor del Partit Popular, la proposició de llei que permetrà el tancament de la radiotelevisió pública, tal com va anunciar el dia 5 el president Alberto Fabra. Una decisió que cal recordar que va prendre tan sols set hores després de conèixer la sentència que anul·lava l'expedient de regulació d'ocupació (ERO) de l'empresa, que afectava mil treballadors.

El cost salarial que suposava la readmissió dels empleats acomiadats impropriadament ha estat durant tot el procés l'única raó esgrimida pel govern de Fabra per justificar el tancament de RTVV. Un argument que ha anat perdent pes a mesura que el govern rebutjava els plans de viabilitat i les propostes presentades pel comitè d'empresa per limitar el cost de la plantilla al pressupostat per la Generalitat Valenciana per a RTVV el 2014. El govern també ha fet cas omís de totes les peticions que des de nombrosos organismes s'han fet per evitar el tancament, cosa que ha demostrat la seva nul·la voluntat negociadora i que el president Fabra ja havia dissenyat un full de ruta que conduïa al tancament inevitable de l'ens.

El pla de tancament va ser acceptat ahir per 49 dels 50 diputats del PP presents en la votació –el vot d'una parlamentària va ser nul·l i va rebre el rebuig dels 42 membres de l'oposició que van acudir al ple. La llei entra en vigor avui mateix perquè ahir a la tarda el *Diari Oficial de*

la Comunitat Valenciana va publicar una edició especial que recull la llei de supressió del servei públic de radiotelevisió. El govern va accelerar ahir els terminis perquè des d'avui la llei de creació de RTVV ja sigui història. Si s'hagués publicat avui, la norma de liquidació no entraria en vigor fins demà.

Durant el debat sobre el tancament de RTVV, que va durar unes tres hores i mitja, la tensió entre la bancada del PP i els grups de l'oposició va ser constant. El portaveu popular va aprofitar les seves intervencions per tornar a responsabilitzar l'oposició i els sindicats d'haver obligat el govern "a prendre una decisió que mai haurien volgut adoptar". Els va culpar, a més, d'haver "bloquejat la negociació de l'ERO" en no acceptar les condicions que va plantejar l'empresa per garantir-se la viabilitat.

Per la seva banda, l'oposició va criticar reiteradament la "falta de voluntat negociadora" dels populars –una actitud que també recull la sentència que anul·la els acomiadaments– i el seu escàs interès a salvar

RTVV, com demostra haver rebutjat les propostes del comitè d'empresa que asseguraven la viabilitat econòmica els pròxims dos anys. També van denunciar que els diferents dirigents de l'empresa nomenats pel PP han estat els que l'han "saquejada" i han provocat que el deute de RTVV "sigui de 1.300 milions".

Tota aquesta tensió acumulada va esclatar just quan es va conèixer el resultat de la votació. La bancada de l'oposició es va posar dreta per aplaudir els representants del comitè d'empresa que seguien el ple des de la tribuna de convidats. Els representants dels treballadors van tornar l'aplaudiment i tot seguit van escridassar els diputats del PP amb crits de "No teniu vergonya".

El resultat de la votació va donar pas a la ràbia i la impotència a les

TENSÍO

Membres del comitè d'empresa de RTVV increpant els diputats del grup popular després de l'aprovació, amb els únics vots a favor del PP, de la proposició de llei per extingir, dissoldre i liquidar Radiotelevisió Valenciana. MANUEL BRUQUE / EFE

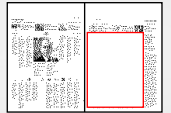
Fi
Les emissions de Canal 9 es podrien acabar avui mateix

portes del Parlament, on una trentena de treballadors es consolaven els uns als altres. Entre llàgrimes i amb el suport dels diputats de l'oposició, que van baixar de l'hemicicle a mostrar-los el seu afecte, els treballadors van demanar la dimissió del president Fabra i van cridar "RTVV no es tanca" vigilats per un ampli dispositiu policial.

El següent pas, i definitiu, del tancament de RTVV serà el cessament de les emissions, un fet que ningú sap amb certesa quan es produirà. Els treballadors no tenen cap comunicació del govern i des de la Generalitat Valenciana es limiten a dir que serà quan els serveis jurídics ho determinin. Aquest moment podria ser avui mateix o quan els tres membres que formen la comissió encarregada de les accions legals per liquidar RTVV ho decideixin. També podria ser quan s'extingeixin els 1.600 contractes, de manera que s'evitaria donar arguments als treballadors. Al tancament d'aquesta edició les emissions continuaven. —

Els treballadors s'oposen al tancament

Tot i saber que pròximament els seus llocs de treball estaran amortitzats, els professionals de RTVV van decidir ahir en una assemblea celebrada al centre de produccions de Burjassot seguir fent la seva feina fins que algú ordeni el cessament de les emissions. D'aquesta manera els treballadors de l'ens públic van refermar el seu compromís amb la Radiotelevisió Valenciana i van assegurar que no seran ells els que la tancaran. Els representants del comitè d'empresa van demanar als treballadors que continuïn fent la seva feina "sense cometre cap error". "Que els cometin ells", va dir un representant dels treballadors, que va animar a tothom a continuar la lluita i preparar-se per tornar a "guanyar la partida als tribunals".

El CAC crea una lista negra con los periodistas que “amenazan” a Cataluña. Alicia Sánchez-Camacho habla de una “caza de brujas”

Redacción / EFE

La ira y el desprecio del Gobierno de la Generalitat frente a todo lo que rezume españolidad no tiene límites y viene provocando desde hace tiempo capítulos que rozan el más vil extremismo ideológico. Por otro lado, consustancial a toda reivindicación excluyente. El último, el extenso documento elaborado por el Consejo Audiovisual de Cataluña (CAC) en el que, a modo de lista negra, sanciona la labor de reconocidos periodistas, e incluso políticos, por vulnerar reiteradamente la Ley General de Comunicación Audiovisual, en concreto el apartado 1 del artículo 57, relativo al “fomento del odio, menosprecio o la discriminación por motivos de nacionalidad y opinión”, lo que podría comportar, entre otras sanciones, una multa de entre medio millón y un millón de euros.

Entre los señalados por los funcionarios del CAC –órgano de representación política formado por tres consejeros de CiU, dos socialistas y uno popular– se encuentra Xavier Horcajo, director y presentador del programa *Dando caña* en Intereconomía TV. El 10 de septiembre, el programa fue sometido a la investigación de rigor y no debió gustar su reflexión sobre Cataluña y la radical transformación social que sufre desde 1976.

Además de Horcajo, por las 96 páginas del documento desfilan Federico Jiménez Losantos, presidente de Libertad Digital y director de *Es la mañana de Federico*; Gabriel Albiac y Hermann Tertsch, columnistas de ABC; Alfonso Merlos, de 13 TV; o Inés Arrimadas, diputada autonómica de Ciudadanos. El informe incluye 43 transcripciones de presuntas ofensas y amenazas a Cataluña y a los catalanes.

Pues bien, ante tamaño despropósito no han tardado en aparecer voces contrarias al CAC y a su política de control. La presidenta del

El PPC pide la desaparición del Consejo Audiovisual y defiende a Intereconomía

LISTA NEGRA. El portavoz de la Generalitat, Francesc Homs, ya amenazó con elaborar un dictado de medios críticos. / EFE

Partido Popular catalán (PPC), Alicia Sánchez-Camacho, pidió ayer la desaparición del Consejo Audiovisual de Cataluña por ser “correa de transmisión” de la voluntad política del gobierno de Artur Mas y por ir en contra de la libertad de

La vicepresidenta de la Generalitat defiende la actuación del organismo y dice que la libertad de expresión “tiene un límite”

expresión para medios como Intereconomía. En rueda de prensa en el Senado, Sánchez-Camacho denunció el informe del CAC en el que se señala que Intereconomía y 13 TV “banalizaron” regímenes totalitarios y los compararon con el proceso soberanista catalán.

“No se puede hacer censura a la prensa y a los medios”, señaló la

líder del PPC, para quien la libertad de expresión y los medios que impulsan tanto esa libertad como “la idea de la vertebración y la cohesión de España” y que “están en contra del proceso separatista” no tienen por qué “sufrir una caza de brujas ni una persecución” por parte del CAC.

Un órgano “incompetente”

Alicia Sánchez-Camacho recordó que el representante del PP en el CAC emitió un voto particular en contra de esos informes y también pidió la desaparición de este órgano que considera “incompetente”.

Pero más allá de atemperar tanto desmán, el Gobierno de Mas sigue echando leña al fuego y un día después de conocerse el dictamen del CAC, la vicepresidenta de la Generalitat de Cataluña defendió la actuación del organismo en una entrevista en TV3. Para Joana Ortega, “la libertad de expresión tiene un límite, que es el respeto”.

Volvió a denunciar la “banalización” que, a su juicio, se está haciendo “no sólo desde los tertulianos sino desde la línea editorial” de los medios, que “vulneran todos los derechos”.

Ortega llamó incluso al orden al cantante Miguel Bosé que afeó el discurso en catalán de la vicepresidenta durante la gala para recaudar fondos en la lucha contra el Sida del pasado lunes en Barcelona. Joana Ortega fue contundente en la televisión autonómica: “No creo que tenga que pedir permiso para hablar la lengua de mi país”.

Al hilo del documento, Joana Ortega reveló que tiene “miedo de que se fatigue la gente” con la consulta, reconociendo que “yo también estoy un poco fatigada”, porque el proceso “será largo”. Además, señaló que “lo importante es el consenso” para conseguir el fin último.

Será el mismo consenso que practica el Consejo Audiovisual de Cataluña.

Fontdevila: «l'important és desobeir»

► L'acudtaire manresà publica un c3mic amb material inèdit amb un discurs sobre com és de «sa» el desordre social

SUSANA PAZ/ EFE | MANRESA

■ La desobediència va ser la idea que va portar l'acudtaire manresà Manel Fontdevila (1965) a la creaci3n de *No os indigneis tanto* (Astiberri), un «llibret» acabat de sortir del forn i inspirat en la «forma» en el best-seller de Stéphane Hessel (*Indigneu-vos!*): un llibre petit, amb una idea concreta i assequible econ3micament (9 euros, 96 pàgines). És, també, el primer c3mic amb material inèdit del dibuixant des del 2007 i el primer concebut com l'articulaci3n d'un discurs que reflexiona sobre com és de «sa» el desordre social i que arriba a la conclusi3n que «l'important és desobeir». Lleuger i provocador.

La polèmica per la censurada portada d'El Jueves sobre els prínceps d'Astúries, el 2007, que signava ell mateix amb Guillermo Torres, va ser un dels elements que el va portar a demanar-se a ell mateix, autor i protagonista del relat- el perquè feia «aquest humor tan destraler i tan poc fi», però, també, el perquè del rebuig que produeix la desobediència en amplis sectors de l'opini3n pública i els seus beneficis per a la llibertat d'expressi3n. «El desordre social és sa perquè pot produir canvis. Quan es dona suport a un desordre s'acaba eliminant la mili o la prohibici3n que les dones votin. Per aix3 he fet el llibre, perquè em sorprèn la falta de suport i com aquí ens molesta que passin aquestes coses».

El manresà ha connectat temes, des dels esdeveniments del

EL NOU TREBALL

La portada del llibre, que remet a «Indigneu-vos» de Hessel, i dues de les pàgines interiors

LA CLAU

Presentaci3n a Barcelona

► Manel Fontdevila presentarà el *No os indigneis tanto* a la Central del Raval (carrer d'Elisabets 6), el 3 de desembre (19 h). L'acompanyarà el periodista i escriptor Guillem Martínez, coordinador del llibre *CT o la Cultura de la Transici3n. Crítica a 35 años de cultura española*.

15-M fins a l'actualitat: «no tinc cap estratègia, sin3 que em deixin portar pel que trobo. Aquest llibre neix de les anotacions que tenia en llibretes, dels llocs que visito, i ha acabat sortint alguna petita teoria. Vaig veure que juntant diverses d'aquestes peces construïa, no sé si una trama,

per3 si un discurs». De fet, Fontdevila tiba de les seves pr3pies experiències i narra, per exemple, el segrest d'El Jueves per manament judicial. «Mai no m'havia dibuixat tant». O sigui que s'eri-geix en protagonista? «S3c l'autor, explico una idea i trec conclusions, però sempre amb humor. No ho sabria fer d'una altra manera. És cert que la indignaci3n de vegades t'impedeix concentrar-te en les notícies. Però tampoc no puc deixar d'estar indignat, s3c rondinaire i primmirat, i en el llibre intento autoretratar-me».

La política, amb la cultura de la transici3n i el procés del 15-M s3n cabdals en un llibre d'humor con-

testatari on hi té cabuda des de «l'indignat» Georges Brassens fins al cinema dels Monty Python. O el paper de les revistes satíriques a l'es-

És el primer llibre 'nou' des del 2007 després de les darreres recopilacions publicades per Astiberri

tat (com La Codorniz durant el franquisme). Fontdevila proposa un «tebeo» que també retrata la crisi, una eina per a la seva feina que, malgrat tot, resulta «esgotadora: quan no és Fabra és Ur-dangarin, quan no hi ha retalles en Educaci3n n'hi ha a Sanitat i, al final, moltes notícies però quatre temes. Què faré quan acabi la crisi? Potser acudits de nau-fragats o marcians».

No os indigneis tanto, l'estrena en aquest format discursiu, ha estat per a ell una «molt bona experiència. Ara s'ha de veure si al lector li agrada». Té molt clar que els llibres «no canvien les coses», només donen una «idea nova» de les situacions i que l'objectiu és «no avorrir el lector». Aquesta és ja la seva quarta col·laboraci3n amb l'editorial Astiberri, després de les recopilacions d'humor a *La crisis está siendo un éxito!* (2011), *Esto es importantísimo!* (2012) i *Profundamente anticlerical* (2012).

Manel Fontdevila (Manresa, 1965) va començar la seva carrera fent d'acudtaire a Regi3 7

ARXIU/SALVADOR RECO

PERIODISMO TRANSMEDIA

Ángel VALLE

No basta con tomar una historia y fraccionar su contenido, es necesaria una estrategia que suponga la implicación del lector

Leía esta semana un artículo en la web sobre periodismo y redes sociales Trecebits de Violeta González, periodista especializada en innovación y comunicación corporativa, titulado «Transmedia, ¿el futuro del periodismo?». Y reconozco que me bastó el título para tirarme de cabeza a su lectura, porque hemos oído infinidad de veces el concepto transmedia pero, ¿qué significa realmente?, ¿de qué estamos hablando cuando nos referimos a este término? Sería difícil encontrar una definición exacta, pero bien podría ser aquella historia o noticia cuyo contenido el autor fracciona de forma intencionada en diferentes plataformas y soportes, ya sean digitales o no, con el objetivo de que la comprensión absoluta se obtenga únicamente acudiendo a cada uno de esos soportes.

Violeta González se refiere al origen del término, que nace en 2003, «cuando Henry Jenkins utilizó el término transmedia por primera vez en un artículo publicado por el MIT Technology Review de Boston» y menciona expresamente el papel activo de la audiencia «en el proceso de expansión y construcción de la narración».

«Ejemplos que nos ayuden a comprender el concepto hay

muchos en la red y algunos realmente magníficos (preciosas historias que te reconcilian con la profesión). Quizá el más conocido sea «Snow Fall. The Avalanche at Tunnel Creek», escrito (¿o deberíamos decir transmediado?) por John Branch, reportero de deportes en «The New York Times», que fue galardonado con un Pulitzer por su trabajo». Mencionar también a Carlos Scolari, profesor de la Universitat Pompeu Fabra y autor de «Narrativas transmedia. Cuando todos los medios cuentan», que asegura que «el periodismo siempre fue transmedia» y anima «a las viejas empresas monomediáticas» a «migrar al transmedia si no quieren ser sustituidas».

Pero no nos engañemos. No basta simplemente con tomar una historia o un relato informativo y fraccionar su contenido, sino que es necesaria una estrategia para que dicho contenido suponga la implicación del lector, porque necesitamos contar con su complicidad. Será el único modo de que participe activamente en la noticia y de que vaya pasando de un soporte a otro

Carlos Scolari anima «a las viejas empresas» a «migrar al transmedia si no quieren ser sustituidas»

hasta completar el recorrido que le hemos propuesto.

Y ese recorrido transmedia hará que el lector, o como le queramos llamar, vaya realizando una serie de etapas que le pueden llevar del periódico en papel a Twitter, de Twitter a la televisión y de la televisión a Facebook para acabar en la radio. Por lo tanto, estamos a un tiempo ante una estrategia de fidelización de la audiencia y ante una especie de juego en el que dicha audiencia es parte activa y, además, libre de ir completando esas etapas como desee, siempre que al final el resultado final de la historia sea el mismo.

El creador del concepto, el ya mencionado Henry Jenkins, ponía como ejemplo de transmedia la historia de Matrix, cuyo contenido se dio a conocer no sólo a través de las tres películas de la trilogía, sino con una serie de cortos animados, dos colecciones de historias de cómic y varios juegos de vídeo.

Más recientemente, Eduardo Prádanos, de Unidad Editorial, escribía un artículo en el que asegura que «la importancia de las narrativas transmedia está en que cada una de esas plataformas, ventanas, piezas o elementos forman parte de la historia y aportan al conjunto del relato y no están desvinculadas entre ellas».

EDITORIALES

LECCIONES DE PACTO EN ALEMANIA

Impensable en España, la izquierda alemana se aviene a pactar con Merkel y da una lección a sus correligionarios de aquí, que son capaces de aliarse con hasta cuatro partidos con tal de que el PP, el más votado, no gobierne

EL fracaso de los liberales en las últimas elecciones de Alemania impidió que Angela Merkel renovara con ellos el pacto de gobierno con el que la líder democristiana había capeado la crisis en su país y marcado la pauta a los socios europeos. Su alternativa ha sido volver a la gran coalición con el Partido Socialdemócrata, fórmula que ya fue utilizada por Merkel en el mandato 2005-2009. Es una paradoja que precisamente tras una victoria arrolladora, pero sin mayoría absoluta, Merkel haya tenido que negociar durante dos meses el programa de gobierno con los socialistas. Pero esta forma de entender la política y el pacto, con cesiones recíprocas, explica por qué Alemania vertebra y lidera Europa.

El respeto por la estabilidad política hace que tanto democristianos –y sus socios conservadores de la CSU– como socialistas descarten siempre de antemano no solo actitudes cerradas en el proceso de negociación, sino también la posibilidad de llegar a acuerdos con minorías extremistas que escoren la acción de gobierno hacia políticas inadecuadas para el país. Este planteamiento sobre el interés nacional es lo que garan-

tizaba a los alemanes que la CDU/CSU y el SPD no iban a sacrificar el bienestar de su país por preservar a toda costa la confrontación partidista. El ejemplo español está a años luz de este logrado sentido común. En Alemania sería impensable la formalización de alianzas de todos contra uno, como la izquierda ha ensayado a nivel municipal y autonómico, solventándose todos esos experimentos en sonoros fracasos. En Baleares se aliaron hasta cinco partidos para impedir que el más votado, el PP, llegase al poder. Sectarismo e izquierda forman en España un binomio recurrente y lamentable.

Muchos españoles se preguntarán por qué el PP y el PSOE no tienen una disposición al pacto similar a la de sus homólogos alemanes, sin que haga falta llegar a una gran coalición de gobierno. Bastaría, simplemente, con acuerdos básicos de Estado. Sería voluntarista aspirar al modelo alemán de vida política en España, porque no sería aplicable tal cual, en absoluto, por múltiples condicionamientos políticos y sociales; pero el pacto de Merkel con los socialistas al menos confirma que existe un método alternativo al de la crispación constante y al de la descalificación del adversario, que es el que domina el discurso de nuestros representantes. Un método distinto que, además de que mantendría vivo el sentido del pacto constitucional, pondría los intereses nacionales en el eje de la política, y esto significaría liberar a los principales partidos de sus peajes a los nacionalistas, tan costosos para España como tóxicos para el PP y el PSOE.

IMPRESIONANTE CAZA DE BRUJAS EN CATALUÑA

EL nacionalismo catalán acaba de demostrar, una vez más, su profundo desprecio y animadversión hacia derechos fundamentales que son constitutivos de cualquier sociedad democrática, como es, sin duda, la libertad de expresión. El llamado Consejo Audiovisual de Cataluña (CAC) –órgano regulador del sector audiovisual catalán, presuntamente independiente, pero esclavo de la cuota política y controlado por la Generalitat– ha publicado un informe en el que acusa a determinados periodistas, entre ellos dos columnistas de ABC (Albiac y Tertsch), de «fomentar el odio hacia Cataluña», amenazando con imponer sanciones. Esta particular lista negra, elaborada a instancias del Ejecutivo de Mas, no solo constituye una burda infamia, sino que además representa un mecanismo de censura y coacción institucional completamente inaceptable en un Estado democrático y de Derecho.

Este tipo de actuaciones refleja a la perfección la naturale-

za del nacionalismo catalán (tornado en independentismo), ya que su fin último es moldear la sociedad a su imagen y semejanza, excluyendo y condenando a todo aquel que ose criticar sus postulados. Y ello mediante órganos de censura concebidos para servir a sus intereses. No en vano, dicho informe surge a raíz de que Francesc Homs, consejero de Presidencia de la Generalitat, amenazara con elaborar un listado de periodistas contrarios al órdago secesionista, iniciando con ello esta vergonzosa caza de brujas de tintes totalitarios. Lejos de corregir el atropello, la vicepresidenta del Gobierno regional, Joana Ortega, justificó ayer la persecución del CAC alegando que «la libertad de expresión tiene un límite, que es el respeto». No es cierto. La única restricción posible al ejercicio de este derecho fundamental es el que, en cada caso, dicten los tribunales de Justicia de acuerdo con la ley y el respeto a la Constitución, sin que quepa ningún tipo de censura previa.

PP y Ciudadanos piden suprimir el Consejo Audiovisual por «censor»

La Generalitat denunciará a 13TV e Intereconomía y elabora una «lista negra» de periodistas

À. GUBERN
BARCELONA

Encargado a priori de velar por la «defensa de la libertad de expresión y de información, del pluralismo, de la neutralidad y la honestidad informativas», el Consejo del Audiovisual de Cataluña (CAC) vuelve a estar en el ojo del huracán. Acusado de parcial, de ejercer un papel de censor, el PP y Ciudadanos reclamaron ayer de nuevo la desaparición del organismo regulador, que se encarga también de la concesión de las licencias a las radios y teles que emitan en Cataluña.

La última polémica surge a raíz del anuncio por parte de la Generalitat de que va a emprender acciones legales contra Intereconomía y 13TV por considerar que en tertulias e informativos de estas cadenas se comparó la acción de regímenes totalitarios, particularmente el nazismo, con procesos «radicalmente democráticos» como, asegura el Gobierno catalán, la petición de celebrar una consulta soberanista.

La iniciativa del Ejecutivo de Artur Mas, que actuará tanto por la vía penal como por la civil, se sustenta precisamente en un informe del CAC, que analizó las emisiones de ambas cadenas entre el 10 y el 17 de septiembre,

5,2 millones al año

R. Loppacher, pres. del CAC ^{I.B.}

¿Qué es el CAC?

Es el órgano «independiente» que regula la comunicación audiovisual en Cataluña. Regula contenidos y da licencias. Su mantenimiento cuesta 5,2 millones al año.

Cuota política

El CAC lo forman cinco consejeros, designados por estricta cuota política parlamentaria. El PSC tiene dos consejeros, el PP uno, y CiU dos, además del presidente.

Informes de parte

Un informe consideró adecuada la cobertura de TV3 de la Diada, así como la utilización de niños en un informativo infantil. Solo aprobaron el informe los consejeros de CiU.

un día antes de la Diada, y los días posteriores. El CAC también elaboró una «lista negra» de periodistas y articulistas, entre ellos Hermann Terstch o Gabriel Albiac, de ABC.

PPC y C's, en este contexto, reclaman el cierre del CAC por su «uso partidista». Tanto el popular Santi Rodríguez, como el portavoz de Ciudadanos, Jordi Cañas, lamentaron que la Generalitat se dedique ahora a tratar de censurar la actividad de teles y radios. «En el momento en que las herramientas se usan para estar al servicio de los gobiernos y no de los ciudadanos, éstas deben cerrar», señaló Rodríguez en alusión al CAC. Cañas, por su parte, cargó contra el portavoz del Gobierno catalán, Francesc Homs, a quien calificó de «aprendiz destacado de los principios de la propaganda del odio a España» de los «medios de comunicación públicos» catalanes. Cañas instó al Gobierno a «disolver» el CAC o a «dejar su presupuesto a cero».

El Hitler de TV3

Precisamente, la utilización del término «nazi» aplicado al nacionalismo catalán fue objeto de una parodia del programa de sátira política «Polonia» de TV3. Como recordaba ayer la web «Diàlogolibre», en su programa del 25 de noviembre de 2012, pocos días antes de las elecciones, «Polonia» presentó a un actor disfrazado de Hitler, con barretina y comiendo «calçots». «Piensa bien a quién votas. Él también ganó unas elecciones», mientras un rótulo explica que «éste podría ser un spot electoral del PP.. y del PSOE».

LA POLÈMICA CLAUSURA DE LA RADIOTELEVISIÓ VALENCIANA

El PP remata Canal 9

► El populars aproven el tancament després d'una tensa sessió parlamentària

LAURA L. DAVID
VALENCIA

El ple va acabar a crits. «Lladres! ¡No teniu vergonya!», etzibaven a la bancada del PP i al Govern valencià els treballadors de la radiotelevisió pública des de la llotja de convidats de les Corts valencianes, mentre rebien els aplaudiments de tota l'oposició dreta. No obstant, cap d'aquests retrets va arribar a les orelles d'Alberto Fabra i la resta del seu equip, que va marxar cames ajudeu-me immediatament després que la votació de la proposta de llei del PP per dissoldre RTVV tirés endavant, amb la ratificació exclusiva dels populars.

Entre l'estrèpit, la veu del president de les Corts, Juan Cotino, aixecant la sessió va ser gairebé imperceptible. Després, la tensió es va traslladar a les portes del parlament, on un centenar de treballadors de RTVV van demanar la dimissió d'Alberto Fabra.

«ÈMULS DE MILLÁN ASTRAY» // Prèviament, el matí havia estat molt tens. Tota l'oposició va coincidir a dir que la mesura és «precipitada» i s'ha pres sense atendre negociacions. El debat va durar gairebé quatre hores, malgrat que els populars van portar la liquidació de l'ens a votació pel procediment de lectura única; la via més ràpida per acabar amb 24 anys d'emissions. Ignacio Blanco, diputat d'EUPV, va titllar els populars d'«èmuls de Millán Astray» i, un a un, els va anar anomenant «culpables d'assassinar RTVV». «Porteu cara de funeral, intenteu enganyar la gent, però ja no cola», va dir Blanco. «Tornarem a la llengua única, com amb el franquisme, i després voldran donar-nos lliçons de valenciania», va predir el parlamentari en la seva intervenció.

MIGUEL LORENZO

► Treballadors de la RTVV, ahir, davant les Corts valencianes, després que el PP aprovés tancar la tele i la ràdio.

LA DESCONNEXIÓ

Una apagada sense data determinada

► Encara que el Consell té pressa per tancar, no hi ha data oficial per a l'apagada del senyal de RTVV. Després d'aprovar-se la dissolució (que implica el cessament d'emissió i del consell d'administració), s'ha de nomenar una comissió que liquidi l'empresa. I s'ha de fer un nou Expedient d'Extinció d'Ocupació per a 1.660 treballadors, inclosos els reincorporats per la sentència de nul·litat de l'ERO anterior.

El portaveu de Compromís, Enric Morera, va anunciar que el seu grup reclamarà «responsabilitats patrimonials» al Consell. «No els sortirà gratis», va advertir. En el seu torn, el diputat Josep Moreno, del PSPV, va dir que els socialistes recorreran «a tantes instàncies jurídiques com sigui possible per recórrer el tancament».

«Si és una qüestió d'austeritat com diuen, ¿per què Cospedal i la resta d'autonomies del PP no tanquen la seva tele?», va preguntar Moreno, que va acusar el Consell d'iniciar un procés de recentralització de l'Estat. «Ni EUA, paradigma del liberalisme, tanca la seva televisió pública; no hi ha un partit conservador en tot Europa com el PP valencià; ens

derrota una banda de corruptes», va lamentar Moreno. La diputada socialista Ana Barceló va recordar que des que Fabra és president ha utilitzat en 15 ocasions el decret llei per imposar mesures. «Vostè ha convertit una mesura excepcional en norma de la casa, això és un abús i una usurpació de les funcions de les Corts», va assenyalar.

Mentrestant, a la bancada popular, aspectes seriosos, gestos mesurats. Segurament perquè els diputats eren conscients que la selecció d'imatges a Canal 9 ja no jugaria a favor seu. I així va ser al noticiari de migdia, on els presentadors de la cadena condemnada van usar la tele un cop més per carregar contra la decisió de fondre a negre la RTVV. ≡

REPORTERISME A LES AULES

Fotoperiodistes alevins

Alumnes d'ESO i batxillerat busquen, redacten i publiquen notícies al diari 'on line' fruit del taller educatiu Diarijove.cat ≡ **El projecte** d'EL PERIÓDICO ja suma 123 instituts inscrits

CARME ESCALES
GRANOLLERS

Com discriminar amb criteris informatius els esdeveniments que succeeixen al seu voltant és una de les claus del treball als tallers de periodisme que realitzen alumnes de primer i segon curs d'ESO i batxillerat. No ho aprenen com a matèria teòrica per argumentar després en un examen, sinó per sortir al carrer a buscar continguts i després publicar-los al diari *on line* que ells mateixos dirigeixen, editen i supervisen. Són estudiants de secundària procedents de 123 instituts de 27 comarques catalanes i també de les Balears que estan inscrits en el projecte d'EL PERIÓDICO Diarijove.cat.

L'experiència va començar el curs passat amb la participació de 70 centres d'ensenyament, una xifra que aquest any gairebé ja s'ha doblat -i les inscripcions continuen obertes durant el curs-. «A través de la pàgina web Diarijove.cat, qualsevol institut pot apuntar-s'hi», explica Clara Comas, coordinado-

ra d'aquesta experiència des de Tasca, l'empresa de serveis educatius que crea les plataformes *on line* de cada institut i i la que s'encarrega de supervisar el procés aportant-hi les pautes i els coneixements que els nous usuaris necessiten per gestionar ells mateixos el seu diari.

«El que més costa és redactar», afirma Guillem Sánchez, estudiant de 13 anys, desegon curs d'ESO al institut Celestí Bellera, de Granollers. La millora de l'escriptura és, precisament, l'aportació que més destaquen les docents que acompanyen el Diarijove.cat al centre on estudia Sánchez. «Un dels grans problemes a secundària és la dificultat per escriure bé textos complets, amb argument», puntualitza la professora Deborah Boglio. «Per redactar missatges de Whatsapp i Twitter no tenen problema, però per estructurar un text més llarg, la redacció de les notícies del diari els ajuda molt, perquè veuen una utilitat a la seva tasca. Connecten l'escriptura amb la realitat que els envolta i veure el seu treball publicat també els mo-

►► Reporters ► Alumnes de l'Institut Celestí Bellera de Granollers.

tiva», explica Margarida Illa, professora de segon curs d'ESO i responsable, juntament amb Boglio, del taller de Diarijove.cat a l'IES Celestí Bellera. Participen de l'experiència com a fotoperiodistes alevins 189 alumnes de primer i segon d'ESO.

Autogestió i proximitat

«Les notícies que aporten els alumnes són d'àmbit local o comarcal o de fora d'aquest radi, però que les hagin viscut, perquè han d'acompanyar la informació d'una fotografia feta per ells. No poden agafar-les d'internet», apunta Boglio. «Sempre has d'anar al lloc de la notícia i investigar», diu Carla Navarro, alumna del taller periodístic. «Les capçaleres *on line* inclouen les seccions de Local, Cultura, Societat, Tecnologia, Sostenibilitat, Esports i Opinió. A partir d'aquí, cada centre coordina mètode i calendari de treball i els detalls, com l'obtenció de fotos, al seu criteri», diu Clara Comas.

Català, castellà i anglès són les llengües en què es poden treballar aquests diaris *on line*, que compten amb premis anuals auspiciats per Endesa, l'empresa patrocinadora d'aquesta iniciativa educativa. ≡

Vegeu el vídeo de la notícia amb el mòbil o a e-periodico.cat

El PP aprova al Parlament valencià el tancament de RTVV

Només falta donar llum verda a l'ERO que afectarà 1.700 treballadors per desconnectar el senyal de televisió i ràdio

SALVADOR ENGUIX
València

El PP valencià, que lidera Alberto Fabra, va fer ahir ús de la majoria absoluta a les Corts Valencianes per aprovar la proposta de llei de dissolució de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV). Amb aquesta decisió, que va rebre el rebuig unànime de l'oposició -PSPV-PSOE, Compromís i Esquerra Unida-, els populars posen punt final a la història d'un servei públic que va començar les emissions fa 24 anys (l'estiu del 1989) i que era un instrument fonamental de defensa de la cultura i la llengua valencianes. Ara, s'inicia el procés de dissolució d'aquest ens, que inclourà el nomenament d'una "comissió liquidadora" i un ERO d'extinció que deixarà al carrer prop de 1.700 professionals.

Tot i així, no està clar quan es produirà l'apagada del senyal de ràdio i televisió, encara que l'Executiu de Fabra vol que sigui com

L'expresident valencià Francisco Camps, al davant d'Alberto Fabra i (a l'esquerra) José Ciscar

més aviat millor. Probablement, segons fonts consultades, en un període d'entre dues setmanes i un mes.

El grup popular va utilitzar ahir el mateix argument d'Alberto Fabra per tancar RTVV: és insostenible, van dir. Jorge Bellver, portaveu del grup, va afirmar que només així es poden salvar altres serveis públics com la sanitat i l'educació. Va acusar a més

l'oposició de ser responsable de l'enfonsament de Canal 9 per "no haver permès el diàleg per buscar una solució". L'oposició, tanmateix, va coincidir a subratllar que l'enfonsament econòmic de RTVV (més de 1.300 milions d'euros de deute) s'ha produït durant els governs populars, principalment amb Francisco Camps com a president de la Generalitat valenciana. Enric Morera, líder de

Compromís, va demanar la dimissió d'Alberto Fabra per haver comès "un atemptat contra els valencians". I Ignacio Blanco, d'EU, va acusar els populars de ser "èmuls de Millán Astray". El debat va ser, per moments, molt tens, i va finalitzar amb tots els diputats de l'oposició cridant "no teniu vergonya" al grup dels populars valencians. L'oposició va recordar també que en la gestió

de Canal 9 s'han produït episodis de presumpta corrupció que estan sent investigats per la justícia, com els contractes de RTVV per a la visita del Papa l'any 2006. A més, es va recordar que sota la direcció del PP es va produir fins i tot un cas d'assetjament sexual a treballadores protagonitzat pel que va ser cap de l'empresa pública Vicente Sanz.

Els partits de l'oposició van anunciar també una bateria d'accions judicials contra el tancament de l'ens públic i per reclamar responsabilitat patrimonial als membres de l'Executiu valen-

L'oposició a Alberto Fabra qualifica el tancament de Canal 9 d'"atemptat al poble valencià"

cià, a més del recurs d'inconstitucionalitat que ja s'ha presentat davant el tribunal.

Centenars de treballadors es van reunir davant les Corts Valencianes durant el debat. Quan van conèixer la decisió final, molts d'ells van plorar. Els diputats de l'oposició es van unir als treballadors per mostrar-los la solidaritat i el compromís de reobrir una televisió en valencià si guanyen les eleccions del 2015. La Unió de Periodistes Valencianes (UPV), l'associació professional més important, va qualificar la decisió d'autoritària, perquè deixa la Comunitat Valenciana "sense el principal canal d'informació en valencià".

TELEVISIÓN

‘En portada’ apuesta por la Red

Hoy se emite ‘Los latidos del dinero’, sobre la City, con extras en la web

MARÍA SOSA TROYA
Madrid

Para hacer un programa de reportajes ya no basta con buscar y preparar las entrevistas adecuadas, idear y seleccionar los mejores planos, elaborar el guion y montar el vídeo. Ahora también hace falta ofrecer contenidos extra, promocionar los temas en las redes sociales y explorar nuevas técnicas narrativas. Esa es, al menos, la opinión de José Antonio Guardiola, director de *En portada*, el espacio de reportajes de RTVE.

Guardiola apuesta por la Red y las posibilidades que esta brinda para contar historias y usar otras formas de narrar. En abril, elaboraron un *docuweb*, un formato interactivo a través del cual contaron el caso de Ebed Yanes, un chico hondureño de 15 años cuyo padre denuncia que fue asesinado por los militares. Esta noche, La 2 emite *Los latidos del dinero*, sobre la City de Londres. Además del programa íntegro, su página web “también incluirá una fotogalería, el guion y un *making of*”.

“Este es uno de los reportajes que más me ha costado hacer. Encontrar a gente que quisiera hablar no fue nada fácil. Es sencillo contar con voces que critiquen la City, antiguos bróker, por ejemplo. Pero también queríamos entrevistar a trabajadores de la banca de inversión, gestores, analistas... Al final lo con-

Una media de 50.000 personas ven los reportajes de *En portada* a través de Internet.

El director del espacio aboga por explorar nuevas formas de narrar

seguimos”, contó ayer por teléfono la periodista Alicia G. Montano. Tardó dos meses en localizar a las personas adecuadas. A las 0.05, *Los latidos del dinero* acercará al espectador los entresijos del enclave financiero “que supone el 15% del producto interior bruto de Reino Unido, en donde están empleadas 135.000

personas, pero solo viven 9.000”. Además del programa, en la web también se podrá acceder, por ejemplo, a un texto de su autora sobre lo más destacado del espacio.

Guardiola considera imprescindible aportar valor añadido. “Algo menos de un millón de personas ven por televisión nuestros reportajes. Una media de 50.000 acceden a estos a través de Internet y, de ellas, la mitad también buscan el contenido extra”, explicó ayer. Ese es el motivo por el que en la web de *En portada* cuelgan la banda sonora de algunos programas, o por el que prepararon

un reportaje interactivo y un *docuweb* sobre la violencia en Honduras. Se llama *En el reino del plomo* y, además del vídeo con un relato lineal, también crearon uno interactivo en el que incluyen contenido extra y el portal llamado *La habitación de Ebed*, en el que, a partir de los enseres del chico, los usuarios conocen su historia. “Fuimos el primer espacio informativo en España en probar algo así. Yo diría que no solo en RTVE, sino en la televisión en general. Fue una toma de contacto, pero repetiremos la experiencia, seguro”, afirmó el director.

'IN MEMORIAM'

Antonio Fernández Arias, gran profesional de la radio musical

ANTONIO SAN JOSÉ

En la noche del pasado lunes, un infarto agudo acababa con la vida de Antonio Fernández Arias (Lugo, 1953), gran profesional de la comunicación que se dedicó especialmente a la radio musical, a cuyo desarrollo contribuyó decisivamente en los últimos cuarenta años.

Antonio Fernández Arias se licenció en Historia del Arte, pero nada más acabar la carrera en la Universidad Complutense, ingresó en la vieja Radio Juventud de España de la calle Diego de León de Madrid, una emisora proveniente del más recio falangismo que en los últimos años setenta supuso, paradójicamente, todo un revulsivo progresista en los modos y maneras de hacer radio musical y cultural. Allí recalamos unos jovencísimos estudiantes que como Juan Ramon Lucas, Paco Pérez Bryan, Federico Volpini, Carlos Garrido o Elena Lobo, aspirábamos a desarrollar nuestra vocación inventando programas y contenidos que obtuvieron de inmediato la aceptación de la audiencia.

Antonio se había contagiado del veneno de la radio por el trabajo de su padre, Ernesto Fernández, que le sobrevive, director de la emisora de Ponferrada y descubridor de un joven que velaría en aquellas ondas sus primeras armas radiofónicas hasta llegar a convertirse en un referente tan grande como su propia estatura. Ese chico era Luis del Olmo quien, nobleza obliga, nunca ha dejado de agradecerle a su antiguo director la apuesta que realizó en días inciertos en los que su futuro profesional estaba aún por escribir.

En Radio Juventud Antonio, como todos nosotros, hizo guiones, control, producción y, finalmente, micrófono. Le encomendaron el turno de la mañana y tituló su programa de acuerdo con su horario laboral: *De 9 a 2*. Al poco tiempo una sección de ese macroespacio cobró vida propia y su lista de éxitos basada en una calidad incuestionable, se convirtió en un emblema de la emisora durante muchos años, *Selección 15*. Después vendría *El cubo mágico*, programa emitido por Radiocadena Española en el que trabajaban también Julio Ruiz, Manolo Fernández y Rafa Fuentes, entre otros grandes profesionales, y más tarde una interesante experiencia televisiva de la mano de Pedro Erquicia cuando este ocupaba la dirección de Telemadrid, *Capital Pop*.

Tras su etapa en la pantalla

pude contribuir a su vuelta a RTVE y reingresó en RNE haciéndose cargo, en Radio 3, de *Área Reservada*, un espacio diario que mantuvo en antena hasta su absurda prejubilación forzosa por el ERE de 2007. Si hubiera que resaltar dos cualidades de Antonio Fernández señalaría, sin duda, su elegancia ante el micrófono y la solvencia que siempre imprimió a todos y cada uno de los proyectos que desarrolló. Dotado de unos conocimientos musicales extraordinarios, fue el impulsor en España de artistas como Boz Scaggs, Madeleine Peyroux, Diana Kra-

Antonio Fernández, periodista radiofónico.

El director de 'Área reservada' tenía 40 años de experiencia en las ondas

Il, Michel Camilo, Toto, George Benson o Al Di Meola, por citar solo a unos pocos de los que formaron parte de la alineación fija de sus espacios en las ondas.

Últimamente, retirado de la implacable cita diaria con el directo, volcaba su actividad en la realización de excelentes programas *online* para Radio Wappa y en una web prodigiosa llamada Top Vive Jazz. Había que escucharle cómo contaba entusiasmado las excelencias de los programas digitales de grabación con los que había convertido su casa en su estudio de radio diseñado a su medida.

Antonio deja a su mujer, Elena Pita, periodista de TVE, y dos hijos, aún muy jóvenes, que habrán de saber con orgullo la huella indeleble que la muerte de su padre deja, tanto en el dial, como en el corazón de quienes nos honramos con ser sus amigos.

Antonio San José es periodista.

Los diputados de la oposición dan la espalda al grupo popular

EFE

Las Cortes Valencianas certifican el cierre de Canal 9 tras 24 años

Los trámites para el cese de las emisiones podrían demorarse hasta el mes de febrero

A. CAPARRÓS / M. CONEJOS
VALENCIA

El pleno del Parlamento autonómico validó ayer la proposición de ley que supone la liquidación de Radio Televisión Valenciana (RTVV) después de veinticuatro años de emisiones. Los votos a favor de los 49 diputados del Partido Popular presentes en la sesión bastaron para sacar adelante la norma que autoriza al Ejecutivo que preside Alberto Fabra a la extinción, disolución y liquidación de la empresa pública, creada por una ley en 1984 que ayer quedó derogada gracias a la mayoría de los populares.

La sesión, marcada por los reproches de la oposición al Gobierno autonómico y las peticiones de dimisión al opresidente de la Generalitat, Alberto Fabra, transcurrió sobre el guión

esperado. El presidente de la Generalitat reunió antes a su grupo parlamentario, que votó, conforme estaba previsto, sin fisuras: «La decisión de cerrar RTVV es muy difícil de tomar, pero me debo a cinco millones de valencianos y a la necesidad de seguir teniendo presupuesto para poder garantizar el estado de bienestar».

El PP argumentó el sentido de su voto ante la «imposibilidad de asumir el coste para las arcas públicas de readmitir a los trabajadores despedidos» en el Expediente de Regulación de Empleo (ERE) declarado nulo por el Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (TSJCV), un fallo que precipitó la decisión de Fabra de liquidar la empresa y que en tres semanas ha superado los trámites parlamentarios.

Ayer, la ley fue publicada en un número de extraordinario del Diario Oficial de la Comunidad Valenciana, por lo que el cese de las emisiones podría hacerse efectivo desde hoy. Con todo, el cálculo más conservador establece que el proceso podría demorarse hasta finales del mes de febrero.

El PP valenciano aprueba la liquidación de RTVV y se dispone a cortar la señal

FERRAN BONO, Valencia

La incógnita radica ahora en cuándo se cortará la señal de Canal 9, 24 años después de emitir por primera vez. La Generalitat Valenciana tiene prisa por frenar los informativos de la cadena autonómica. Estos han adoptado un marcado carácter crítico con el Gobierno autonómico, desde que su presidente, Alberto Fabra (PP), anunciara el pasado 5 de noviembre el cierre de RTVV, el primero de una televisión autonómica en España.

Ayer las Cortes Valencianas aprobaron la ley que permite la liquidación y cese de las emisiones y hoy mismo entrará en vigor. Para lograr esta celeridad, el Ejecutivo regional publicó una edición extraordinaria vespertina del *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana (DOCV)*. Los 49 votos del PP se impusieron a los 42 que sumaron los diputados de los partidos de la oposición (PSPV-PSOE, Esquerra Unida y Compromís) en un pleno muy bronco e intenso, que tuvo su correlato en las calles, donde se concentraron un centenar de trabajadores entre compungidos e indignados por un cierre que costará a las arcas de la Generalitat unos 130 millones, según el comité de empresa.

La ley dispone que el Gobierno valenciano creará una comisión liquidadora y que se extinguirán los contratos de los cerca de 1.660 trabajadores de la casa,

incluidos los 952 despedidos que se reincorporaron el pasado martes como consecuencia de la sentencia de nulidad del Expediente de Regulación de Empleo (ERE), que justificó la decisión de cerrar, según el PP.

Nada se dice de la fecha de cierre ni de cómo se resolverán los derechos de antena pendientes de pago que ascienden a unos 20 millones de euros, de los cuales 12 corresponden a las compras conjuntas de las televisiones autonómicas; o qué pasará con la inminente campaña navideña de publicidad ya contratada con una facturación de casi tres millones de euros.

Las múltiples incertidumbres del gravoso proceso de cierre y

los datos concretos que lo sustentan fueron soslayados por el portavoz popular en el debate parlamentario. Jorge Bellver insistió en la argumentación de Fabra de

La ley de cierre sale adelante en un clima de tensión e incertidumbre

que se ha optado por la televisión y la radio públicas para no tener que cerrar colegios y hospitales y trasladó la responsabilidad a la oposición por su negativa a negociar otro modelo.

El diputado socialista Josep Moreno acusó al Ejecutivo y al PP de actuar como una "banda" mafiosa dedicada a delinquir y saquear la televisión valenciana, inmersa en numerosos escándalos de corrupción, despilfarro y amiguismo. El diputado de EUPV, Ignacio Blanco, reprochó al PP que no quiera sentarse a negociar y tildó a los populares de "émulos de Millán Astray" que prefieren la muerte a la inteligencia. El portavoz de Compromís, Enric Morera, pidió la dimisión de Fabra y advirtió a los miembros del Consell que "tendrán que pagar con su patrimonio" la decisión del cierre de RTVV.

Al cierre de esta edición, centenares de trabajadores se mantenían en sus puestos de trabajo, muchos de ellos con el propósito de quedarse más allá de la medianoche para garantizar la continuidad de las emisiones. Los informativos proseguían con su nueva línea editorial crítica.

Vivendi se escinde en dos y se centra en medios

SEGREGA LA OPERADORA SFR/ El grupo galo cambia de estrategia para crear valor.

Expansión. Madrid

El grupo francés Vivendi se dividirá en dos compañías independientes y cotizadas una vez escinda su operadora de telecomunicaciones SFR. El objetivo del plan es centrarse en el negocio de medios de comunicación y entretenimiento donde Vivendi posee la televisión de pago Canal Plus, la discográfica Universal Music y el proveedor brasileño de banda ancha GVT, que intentó vender el año pasado.

La decisión, que coincide con el nombramiento como nuevo presidente de Vivendi

de Vincent Bolloré, es un profundo cambio de estrategia, ya que la compañía, decepcionada con la evolución de su cotización en los últimos años, considera que el negocio de medios y contenidos, y la operadora SFR crearán más valor para los accionistas por separado. Bolloré, que dirige el

Menos es más

● El grupo segregará su operadora SFR y la sacará a bolsa para centrarse en su negocio de medios, con Canal Plus y Universal Music.

Vincent Bolloré, nuevo presidente del grupo francés Vivendi.

grupo industrial del mismo nombre y es el máximo accionista de Vivendi con el 5% del capital, relevará a Jean-René Fourtou en la presidencia, una vez se consume la separación. Arnaud de Puyfontaine, consejero delegado de Hearst Magazines en Reino Unido, asumirá la subdirección gene-

● El objetivo es mejorar la valoración de ambas firmas por separado. SFR representó cerca del 30% del beneficio operativo de Vivendi en 2012.

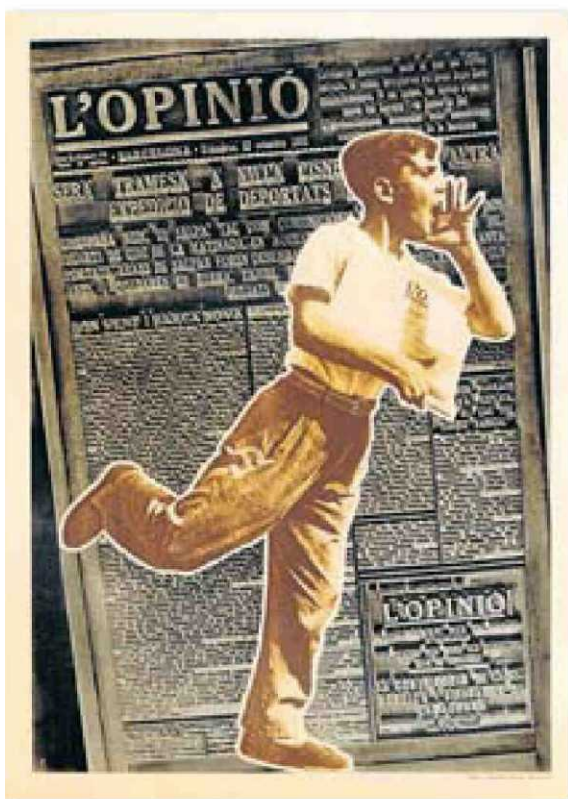
ral de medios y contenidos en 2014. Los accionistas de Vivendi recibirán títulos de SFR como parte de la operación.

La operadora representó cerca del 30% del beneficio operativo de Vivendi en 2012, que ascendió a 5.400 millones de euros. La nueva Vivendi facturará unos 12.500 millones, frente a los casi 29.000 millones con que cerró el año pasado. El grupo subió ayer un 0,91% en la Bolsa de París, con una capitalización de 25.127 millones.

La Llave / Página 2

ABANS D'ARA

L'Opinió 1932

Un diari entusiasta i compromès

L'any 1931 va aparèixer el diari *L'Opinió*. Des del 1928 havia estat un setmanari. Amb motiu del seu primer aniversari va engegar una promoció basada en aquest cartell d'autor desconegut. És una obra mestra del fotomuntatge innovador d'entreguerres.

Expressa l'esperit dinàmic que animava aquell periòdic influent, molt compromès en l'enfortiment de la Generalitat republicana. La composició gràfica del cartell, imprès en rotogravat, evoca aquell tret genuí de la cultura plàstica del Noucentisme català que el dissenyador i professor Enric Satué ha definit com a "ingravedesa èpica". És un efecte que l'autor anònim d'aquesta peça i altres del seu temps (Obiols, Nogués) van treballar mitjançant la representació de figures en marxa, sobretot nois en moviments decidits i encoratjats. Simbolitzaven la confiança en uns projectes nacionals que avançaven amb entrebancs, i que va estroncar la guerra civil.

L'Opinió no es va aixecar després de la primera ensopegada, la dels Fets del Sis d'Octubre (1934). El diari va ser suspès el 10 d'octubre arran d'aquell cop de força frustrat del catalanisme combatiu. No va tornar a sortir. S'havia distingit per liderar posicions ideològiques d'una esquerra liberal socialitzant.

Alhora prestava molta atenció als esports, al teatre i a la cultura.

PECES HISTÒRIQUES TRIADES PER JOSEP MARIA CASASÚS

PERIODISTA, ASSAGISTA I CATEDRÀTIC A LA UNIVERSITAT POMPEU FABRA

Llàgrimes d'impotència entre els treballadors

■ El comitè d'empresa adverteix que els professionals no tancaran l'ens

T.Rodríguez
VALÈNCIA

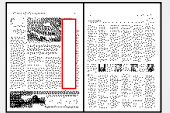
Les frases "Fabra dimissió", "govern dimissió" i "no teniu vergonya" van ressonar amb una potència ensordidora a l'hemicicle valencià i es van clavar en les oïdes dels 50 diputats del PP, que ahir van votar a favor del tancament de RTVV. Van ser pronunciades pels tres membres del comitè d'empresa i pels membres del consell d'administració de

Dos treballadors de RTVV ploren a les portes de les Corts ■ AGÈNCIES

l'ens que després de moltes traves van aconseguir accedir a la tribuna de convidats. Als seus crits es van sumar tots els parla-

mentaris de l'oposició que van aplaudir la seua lluita i esforç per mantindre RTVV. Fora de l'edifici, un centenar de companys que havien seguit la sessió a les cafeteries dels voltants van esclatar també en crits i en llàgrimes. La consternació es va estendre entre tots ells, que s'abraçaven i ploraven per una pèrdua que sembla irremediable, mentre col·legues d'altres mitjans assistien també commoguts a aquests gestos. Hores més tard, però, els professionals van refer-se i van participar en una assemblea en què van advertir que no seran ells els que apaguen la televisió. ■

Referéndum

La plantilla de RTVE cambia su voto y salva el convenio colectivo

F. M. B. MADRID

Con la participación de 3.935 trabajadores, el 61,6% de la plantilla, los trabajadores de RTVE aprobaron ayer en un segundo referéndum el nuevo convenio colectivo. El texto recibió el voto a favor del 72,96% de las papeletas emitidas, en una convocatoria que tuvo menos participación que la del pasado 23 de octubre. Entonces, el rechazo al documento se produjo por solo 29 votos, con una participación de 4.875 empleados. Ayer apoyaron el convenio 2.871 personas, otras 202 optaron por apoyar las movilizaciones y 175 papeletas estaban en blanco. Significativo fue también el aumento de los votos nulos; de 58 se ha pasado a 687.

Al final, los trabajadores siguieron el consejo del presidente de la corporación, Leopoldo González-Echenique, y de sus propios sindicatos, y cambiaron el sentido de su voto. De no haberse aprobado el documento, desde el 1 de diciembre se habría empezado a aplicar el convenio del sector de la producción audiovisual, que supone numerosos recortes respecto a las condiciones actuales de la plantilla.

El texto acordado entre la corporación y los sindicatos USO, SI y UGT garantiza el mantenimiento del empleo durante los próximos dos años y supone un ahorro de 28,5 millones de euros. Según explicó Echenique, esta rebaja no afecta al salario base de los trabajadores sino a otro tipo de gastos de personal, como copago de comedores, rutas, viajes sindicales, dietas y reducción de la acción social, informa Europa Press. Asimismo, implica una «mayor productividad y tener una estructura de competitividad más sostenible» frente al poderío del resto de grupos audiovisuales existentes en España.

La dirección de RTVE destacó anoche la «elevada participación» y la «normalidad» con la que había transcurrido la jornada.

PENSANT-HO BÉ

Comunicar

Ramon
Besa

Hi ha molta gent de l'ofici que es guanya la vida amb la comunicació corporativa, una assignatura que, d'altra banda, cada cop té més tirada a les universitats, segurament perquè ofereix una seguretat laboral que no garanteix cap mitjà convencional. Les relacions públiques han deixat de ser tanmateix un pecat en el periodisme quan s'ha vist que hi ha seccions dels mitjans tradicionals que fan més propaganda que informació i ja no se sap si és pitjor la censura o l'autocensura.

Tot i els manuals de pràctiques, resulta, però, que encara no s'ha trobat ningú capaç d'explicar què es necessita per ser un bon cap de comunicació del Barça. El president Rosell n'ha tingut quatre de ben diferents en tres anys. Al club ja no dimiteixen els directius ni es destitueixen entrenadors, sinó que les crisis es personifiquen amb els canvis dels responsables de premsa.

Pere Jansà va durar sis mesos. El que va fer en la campanya no va funcionar quan va haver d'explicar l'obra de govern. No sabia dir per què el van fer plegar si no se sap què volien que fes. Tampoc va fer fortuna una bona periodista com Ketty Calatayud. Tal vegada la van enredar quan va passar a l'altra banda, no li van explicar bé de què anava la pel·lícula o no va voler fer el que li manaven, i al cap d'un any ho va deixar estar. I a Xavier Martín de res li ha valgut l'amistat amb Rosell. Martín es va creure el càrrec i el va exercir amb professionalitat i, com es diu, de manera més transversal que amiga, fins que s'hi va deixar la pell. Va discutir amb Rosell a San Siro i se l'ha utilitzat de cap de turc de la decisió polèmica del consell de prohibir l'accés dels nens a l'estadi sense entrada. La junta no entén com no hi ha ningú capaç de convèncer l'opinió pública d'una cosa tan senzilla i objectivable a la classificació com és que la seva gestió és excel·lent.

Ara li toca a un periodista de gran trajectòria com Albert Montagut, que té una mica de tot el que s'admirava dels seus antecessors i algunes coses més: psicologia, relacions públiques, treball de camp, sentit comú i sintonia amb els poders fàctics. L'esperança és que al final sàpiga interpretar el que vol el president o, en cas contrari, Rosell tindria un problema de difícil solució, i és que funcionaria per oposició i no pas per afirmació.

Ara que mana, a Rosell li costa conviure amb la discrepància després de fer saber que, com a vicepresident, votava en contra de Laporta. A vegades fa l'efecte que només l'entendria Ricard Maxenchs, que és qui es va inventar el càrrec de cap de comunicació al futbol. Maxenchs, dissortadament, ja no hi és i el periodisme tampoc funciona com en l'època d'Àlex Bontines, que deia que estava regalat al Barça. El que se sap és que, en l'època de la comunicació corporativa, no hi ha un càrrec més difícil que el de *dircom* del Barcelona.

Presión del CAC para multar a 13TV e Intereconomía

C. R. / Barcelona

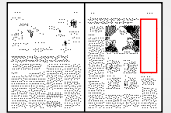
Pese a la incongruencia de ser un ente regulador de ámbito autonómico, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya pide una sanción de entre medio millón y un millón de euros a Intereconomía y 13TV, dos medios de ámbito estatal, por comparar independentismo y nazismo e «incitar al odio». Conclusiones de un informe que reclamó la propia Generalitat y que ahora está en manos de la Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia.

Desde el CAC presionan y dicen sentirse «confiados» sobre una hipotética multa que es decisión de un *súperregulador* independiente del Gobierno central. «Sólo este informe ya pone en evidencia estos comportamientos porque las manifestaciones son claras y notorias», aseguró ayer el presidente del organismo catalán, Roger Loppacher, en referencia a los 43 fragmentos de programas de 13TV e Intereconomía donde «se comparan planteamientos políticos con movimientos totalitarios».

Desde el CAC también se «confía» en una rectificación pública de Intereconomía y 13TV: «Abrirá una reflexión en el seno de estos dos medios», aseguró ayer Loppacher en una entrevista a Catalunya Ràdio donde volvió a incidir en la «gravedad» de la infracción cometida. «Pedimos que la Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia defienda los derechos de los ciudadanos de Cataluña en el ámbito audiovisual, reiteró».

Una de las opiniones más criticadas por el CAC es la siguiente, efectuada en Intereconomía el día después de la Diada: «Si no lo hace [en referencia a las medidas que tome el Gobierno de Rajoy si Cataluña insiste en su proceso soberanista], se ha acabado el estado de derecho y no podemos criticar que haya gente que entre en las librerías [...] ni podemos criticar que haya gente que viole las normas porque se ha roto el estado de derecho».

El PP echó ayer más leña al fuego e insistió en su idea de que el CAC desaparezca por su carácter «censor». «No se puede realizar una censura a la prensa, a la libertad de expresión y a los medios que impulsan esa libertad de expresión y la idea de la vertebración de España. No tienen por qué sufrir una caza de brujas y una persecución como parece que está queriendo hacer el CAC y que el PP ha votado en contra y además ha pedido la eliminación de ese órgano», aseguró ayer la popular Alicia Sánchez-Camacho.

De la mano de ABC

El primer número de «La Nueva Crónica» ve hoy la luz en León

ABC LEÓN

La provincia leonesa estrena hoy periódico. «La Nueva Crónica» llega a los quioscos, donde se distribuirá junto con el diario ABC, con el objetivo de conquistar al lector con una oferta informativa que, según destaca su director, David Rubio, primará «los temas propios por encima de todo». El nuevo diario nace tras la desaparición de «La Crónica de León». Su cierre el pasado verano «dejó un hueco en el mercado», señala Rubio, antes de incidir en que este proyecto «pertenece a mucha gente que se suma al esfuerzo del empresario Manuel Lesmes, presidente del Grupo Carflor, y a la apuesta decidida de ABC por la provincia de León», añade.

lallambregada
IU FORN - PERIODISTA

A veure a qui li toca el rebre aquest cop

Finals de l'any 2005. El Consell Audiovisual de Catalunya (CAC) aprova una proposta de resolució sobre les denúncies rebudes contra alguns continguts "anticatalans" de la cadena Cope i anuncia que l'eleva-rà "al govern català i al ministeri d'Indústria després que l'emissora realitzi les al·legacions pertinents". I les "al·legacions" arriben aviat a través de Libertaddigital.com, una peça cabdal de l'entramat empresarial del locutor Federico Jiménez Losantos (per cert, sí, aquesta web és la que apareix als *papers de Bárcenas* com a receptora de pagaments en negre; i sí, aquesta empresa va rebre diverses i variades concessions de freqüències de ràdio i TV digital al Madrid i al País Valencià governats pel PP). Libertad Digital, doncs, es busca una coartada mediàtica per 1) justificar-se i 2) desviar

l'atenció. Com? Manipulant articles o declaracions per poder fer allò dels nens petits de "Senyoreta, senyoreta, el CAC ens renya a nosaltres, pobrets, però mirin els catalans quines coses diuen i ningú els amonesta". El problema és que al primer intent cometem l'error d'intentar involucrar-hi el CAC amb un article de premsa. Segurament desconeixien que la A de CAC vol dir *audiovisual* (que ve d'*àudio* i de *visual*) i la premsa no entra en aquest negociat. El fracàs (a nivell mediàtic, polític i judicial) els fa buscar una altra premsa. I llavors creen el cas Rubianes. Prostitueixen el sentit i el context d'una entrevista i, aquest cop sí, objectiu assolit: que es miri el dit i no el sol. Set anys després friso per saber amb qui o amb què intentaràn ara desviar l'atenció. S'accepten apostes.

SEGON REFERÈNDUM

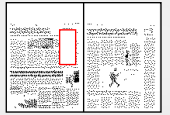
RTVE aprova per fi el conveni amb retallades

|| JUAN CARLOS ROSADO
MADRID

La plantilla de RTVE va aprovar ahir amb un 72,9% dels vots el preacord de conveni col·lectiu que va rebutjar fa un mes. Això desbloquejarà la situació creada per la votació del 23 d'octubre. En aquella ocasió, els treballadors van donar l'esquena al pacte per una diferència de 29 vots. Ahir es va imposar el pragmatisme i el nou conveni, que garanteix l'ocupació a canvi d'una retallada salarial del 5%, va tirar endavant per 2.871 vots a favor, 202 en contra i 687 nuls (opció que demanava CGT, amb l'abstenció que propugnava CGT). La participació va ser del 61,5%.

Els tres sindicats favorables a l'acord (UGT, SÍ i USO) van aconseguir superar per més de 500 vots els 2.329 sufragis negatius de fa un mes. A Sant Cugat, hi va haver una participació del 68,4% amb els següents resultats: 329 sí, 12 no, 75 nuls i 10 en blanc.

Ara falta saber si arribarà la pau social a RTVE. Mentrestant, el seu president, Leopoldo González-Echenique, ha aconseguit el seu propòsit d'assegurar-se amb aquest conveni un estalvi de 28,5 milions d'euros. Fonts sindicals van mostrar a aquest diari la seva preocupació pel clima de divisió entre els treballadors. «Els tres sindicats li vam proposar a Echenique variar alguns punts del preacord per salvar la cara i fer-lo més digerible en aquesta nova votació, però ell es va deixar portar per l'orgull i s'hi va negar en rodó, potser per donar una imatge de fermesa», van explicar les fonts citades. ≡

El PP pide que desaparezca el Consejo Audiovisual catalán por censor

R. N.

La presidenta del PP catalán (PPC), Alicia Sánchez-Camacho, pidió ayer la desaparición del Consejo Audiovisual de Cataluña (CAC) por ser «correa de transmisión» de la voluntad política del Gobierno de Artur Mas y por ir en contra de la libertad de expresión para medios como 13TV e Intereconomía. En rueda de prensa en el Senado, Sánchez-Camacho denunció el informe del CAC –que analizó los contenidos informativos de estos dos canales y otros diez medios– y que señala que 13tv e Intereconomía «banalizaron» regímenes totalitarios y los compararon con el proceso soberanista catalán. «No se puede hacer censura a la prensa y a los medios», dijo la líder del PPC, para quien la libertad de expresión y los medios que impulsan tanto esa libertad como «la idea de la vertebración y la cohesión de España» y que «están en contra del proceso separatista» no tienen por qué «sufrir una caza de brujas ni una persecución» por parte del CAC, informa Efe.

'El País' y la inteligencia que necesita España

El País organizó ayer en Madrid el encuentro *La inteligencia que España necesita se puede desarrollar*, donde se habló de los cambios necesarios para salir de la crisis. En la foto, el cirujano y experto en liderazgo y creatividad Mario Alonso Puig; el presidente de honor de Bassat Ogilvy España, Luis Bassat; la impulsora de la transformación digital Carina Szpilka, y el subdirector de *El País*, José Manuel Calvo. L. SEVILLANO/EL PAÍS

Loppacher vol multes per a Intereconomía i 13TV

El president del CAC, Roger Loppacher, espera que la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència sancioni Intereconomía i 13TV per haver incitat a l'odi i equiparat el sobiranisme amb els règims feixistes. "Hi confiem, hi insistirem i ho demanarem", va dir ahir en una entrevista a *El matí de Catalunya Ràdio*.

POLÉMICA

Camacho pide la desaparición del CAC y defiende a Intereconomía

BARCELONA • La presidenta del PP catalán (PPC), Alicia Sánchez-Camacho, pidió la desaparición del Consejo Audiovisual de Cataluña (CAC) por ser "correa de transmisión" de la voluntad política del Gobierno de Artur Mas y por ir en contra de la libertad de expresión para medios como 13TV e Intereconomía.

En rueda de prensa en el Senado, Sánchez-Camacho denunció el informe del CAC -que analizó los contenidos informativos de estos dos canales y otros diez medios- y que señala que 13tv e Intereconomía "banalizaron" regímenes totalitarios y los compararon con el proceso soberanista catalán.

Nokia presenta su servicio Mix Radio

Basado en el servicio de música en streaming de Nokia Música, que fue anunciado en 2011, Mix Radio permite al usuario disponer de su propia emisora personal. Gracias a las opciones de «Me gusta», «No me gusta», «Favorito» y «Sorpréndeme», este servicio gratuito puede ofrecer música más ajustada a los gustos del cliente.